WILLA ROBERTS

O seară pentru noi

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Ei, iată-l…

Bărbatul care stătea alături de Madeline la balustrada vaporului își întoarse capul spre ea, privindu-i cu atenție părul negru și paloarea obrazului de un oval perfect.

– Quebec… Cel mai îngrădit oraș din toată America de Nord.

– Da? întrebă fascinată Madeline. Nu e minunat?

– Poate să pară așa, pentru cineva care îl vede pentru prima oară, fu el de acord. Dar faptul că e unic din acest punct de vedere îți poate spune cât de mult urăsc americanii și canadienii conflictele veșnice din Europa.

Gândește-te la fortărețele din Anglia de nord și de sud, la cele din Germania, Franța, Austria sau Italia, din timpul

diverselor lor războaie și gândește-te că din toată America de Nord, un singur oraș s-a temut că are dușmani și s-a înconjurat de fortărețe. În America, în general, e o mentalitate complet diferită, surâse el.

Madeline privi spre zidurile înalte care înconjurau orașul, atât de stranii în lumina acestei idei…

– E un castel, clădirea aceea cu turnuri care se vede? întrebă ea.

– Nu chiar un castel… E unul dintre cele mai faimoase și cu siguranță unul dintre cele mai romantice hoteluri din lume: Château Frontenac. A fost mai întâi o fortăreață, construită cu mult timp în urmă.

– Ah, mi-e rușine că nu știu nimic despre toate astea, răspunse ea cu un zâmbet stingher.

– A fost construit în secolul al optsprezecelea, în timpul războiului de șapte ani, dintre Anglia și Franța, război care s-a dus nu doar în Europa, ci și în coloniile lor. Sper că te vei simți bine în Canada, adăugă el cu un zâmbet cald și plecă.

Madelinei îi păru foarte rău că nu știa nimic despre identitatea acestui bărbat atât de interesant și-l urmări cu atenție în timp ce se îndepărtă. Dar nici el nu știa nimic despre identitatea ei, își spuse Madeline în gând. Dar poate că nici măcar nu fusese interesat de acest fapt.

Era doar sora Madeline Gill, care călătorea la Montreal pentru a se angaja în marele spital Dominion și faptul că era acum la clasa întâi a acestui vapor se datora doar generozității bogatei și inimoasei doamne Sanders.

După moartea tatălui ei, amintirile deveniseră prea dureroase pentru toată familia, așa că imediat după funeralii, sora ei vitregă, Clarissa, întrebă cu toată sinceritatea:

– De ce nu emigrăm undeva departe de-aici? Poate în Canada…

– De ce Canada? întrebă, uimită, Madeline.

– Păi, ezită ea, n-am spus nimănui până acum, dar intenționez să mă căsătoresc cu un medic canadian foarte cunoscut și atunci m-am gândit că…

– Oh, spuse în culmea surprizei Enid, mama vitregă a Madelinei, care era ca întotdeauna foarte surprinsă de deciziile pupilei ei, Clarissa. Cine e acest domn, iubito? Cum se numește? continuă ea cu întrebările, privindu-și lung fiica adorată.

– Cred că îți imaginezi că e puțin mai în vârstă decât mine, răspunse Clarissa, dar e foarte atractiv, cu toate că e extrem de arogant.

– Cât de în vârstă? întrebă repede Enid.

– Treizeci și doi…

– Dar e foarte tânăr. E surprinzător că e atât de cunoscut la vârsta lui, spuse Madeline, obișnuită cu lumea medicală și problemele ei.

– Da, dar… este… Cred că Madelinei îi va face plăcere să lucreze într-un mare spital canadian, spuse Clarissa, privind spre mama ei. Cred că ar fi foarte plăcut să vă am pe amândouă aproape… Nu m-aș simți străină, acolo, așa.

– Nu știu dacă sunt în stare să suport o schimbare atât de drastică, spuse Enid. Sunt mai bătrână decât voi și simt că rădăcinile mele sunt aici.

– Dacă vei veni în vizită și vei sta mai mult, și eu și Madeline am fi foarte bucuroase. Poate îți va plăcea și vei rămâne, totuși.

– Clarissa, draga mea, n-am spus că sunt de acord, răspunse Madeline cu un zâmbet. Nici eu nu prea sunt încântată de ideea de a emigra.

– Poți sta doar un an, atunci, Madeline, îți va prinde foarte bine să lucrezi un an într-un spital atât de mare spuse, impacientată, Clarissa. Nu cred că vrei să rămâi la All Souls toată viața ta.

Nu, categoric, nu asta era ceea ce-și dorea, se gândi Madeline.

– Mă voi gândi la propunerea ta. Nu vei pleca foarte repede, nu-i așa? întrebă Madeline.

– Ei bine, ezită Clarissa, căreia îi plăcea întotdeauna să-și pună foarte repede planurile în aplicare, aș vrea să știu cât mai curând ce decizie ai luat.

***

În următoarele săptămâni, Madeline se interesă de bilet la diferite agenții și așteptă noutăți în legătură cu logodna Clarissei.

O tenta o experiență de un an într-un spital mare și nu începea nicio discuție că era foarte atrasă și de călătorie.

Studie o mulțime de ghiduri cu privire la această țară și în cele din urmă hotărî că i-ar plăcea foarte mult să vadă acele locuri.

Clarissa luă legătura cu mai multe spitale importante din Montreal, unde urma să locuiască împreună cu soțul său și după mai multe încercări, reușiseră să obțină pentru Madeline un stagiu de un an, ca soră medicală, la spitalul Dominion.

Enid fusese entuziasmată de această reușită, iar pentru ea aranjase să se mute la unul din frații ei, pe coasta de sud.

– Îmi veți lipsi foarte mult amândouă, spuse Enid, dar sunt fericită pentru voi. Voi veni să vă văd, la un moment dat…

După câteva zile, însă, Clarissa le anunță că nu se mai căsătorește cu Nat Lanyon, din Canada, pentru că legătura ei cu un bărbat din Anglia, un anume Gerald Maine, luase o întorsătură absolut neașteptată și se vor căsători în curând.

– Știu că pare de neînțeles, dar după ce îl veți cunoaște pe Gerald, vă veți convinge că am avut dreptate să iau această hotărâre, le spuse ea. Vom avea luna de miere la Paris. Regret că nu voi avea o ceremonie de căsătorie foarte sclipitoare, dar n-ar fi fost posibil, în niciun caz, la atât de scurt timp după moartea tatălui meu. Gerald va pleca la Paris într-o călătorie de afaceri și ar fi fost absurd să nu profităm această ocazie pentru a ne face acolo luna de miere. Înțelegeți, iubitelor, nu-i așa? Îmi pare foarte rău pentru bietul Nat, dar i-am spus că mai bine ne despărțim acum, decât mai târziu.

***

Desigur că înțeleseseră. Era modul dintotdeauna al Clarissei de a-și aranja viața, fără a se gândi prea mult la ceilalți.

– Ah, îmi pare atât de rău pentru bietul Nat, spuse Enid.

– Da, din descrierea Clarissei e un om foarte serios, care cu siguranță a fost afectat de această hotărâre a logodnicei sale.

– Draga mea, e adevărat, dar, în fond, astfel de lucruri se întâmplă foarte des în viață, răspunse Enid. Îmi pare rău și pentru tine că nu mai poți merge, pentru că am văzut că te atașaseși foarte mult de această idee.

– Dar eu voi merge, răspunse Madeline, foarte hotărâtă.

– Fără să fii însoțită de Clarissa sau de altcineva?

– Bineînțeles. Îmi fac acest plan de câteva săptămâni și n-am de gând să renunț la el.

– Dar acest plan fusese făcut în ideea că vei pleca împreună cu sora ta, care ar fi avut acolo propria ei casă și ați fi locuit împreună, protestă Enid.

– Da, dar nu voi da înapoi. Mi-am făcut propriile mele planuri și nu mă voi lăsa descumpănită de oscilațiile Clarissei. Regret foarte mult că nu va fi și ea acolo, dar eu voi pleca oricum.

După ce se întorsese din luna de miere, Clarissa veni să le viziteze împreună cu proaspătul ei soț și, deși nu comentase nimic în acest sens, Madeline constată că îi displăcea foarte mult Gerald Maine.

Clarissa însă părea foarte mulțumită de alegerea făcută.

– Am fost destul de îngrijorată când am aflat de hotărârea ta de a pleca totuși, în Canada dar poate e mai bine să schimbi și tu ceva în viața ta.

Madeline fusese mulțumită, în general, de munca ei la All Souls, dar imediat ce studie posibilitatea de a lucra într-un spital mult mai important, se simți atrasă de această nouă posibilitate și acum abia aștepta să facă această călătorie și să aibă această nouă experiență.

– Da, te înțeleg, draga mea, spuse Clarissa și habar n-ai ce am aranjat pentru tine… Vei călători la clasa întâi, cu Empress of Dunedin și totul este deja plătit.

– Dar, răspunse Madeline încurcată, deja mi-am rezervat biletul de avion și m-am gândit să-mi plătesc singură drumul.

– Ei bine, n-o vei face. N-are niciun rost să dai niște bani în plus când totul e deja plătit pentru călătoria ta. După ce m-am întors din luna de miere, l-am vizitat pe fostul meu șef, Morton Sanders, care mi-a spus că va pleca la Montreal pentru afaceri de familie. El e pe jumătate

canadian, știi deja… Va pleca împreună cu mama sa, care nu stă foarte bine cu sănătatea, și avea nevoie de o soră medicală care s-o însoțească pe timpul acestui voiaj. M-am gândit imediat la tine. Lucrurile s-au legat perfect, nu-i așa?

– Nu, spuse foarte categoric Madeline. Vroiam să plec cu avionul și n-am niciun chef să petrec o săptămână îngrijind o invalidă.

– Draga mea, nu e chiar așa. Femeia e doar pe jumătate invalidă. Poate fi o călătorie foarte interesantă. E o oportunitate minunată.

– Ce le-ai spus despre mine?

– Le-am spus că în mod sigur vei fi de acord. Din punctul meu de vedere, a fost o întâlnire providențială.

– Dacă ar fi fost cu adevărat bolnavă, aș fi fost bucuroasă să o ajut, dar probabil e o persoană foarte nervoasă, care mă va transforma într-o lunatecă.

Apoi, brusc, Madelinei îi veni altă idee.

– Bine, dacă totul a fost deja plătit, atunci voi pleca împreună cu ei și voi amâna biletul de avion pe care-l vei folosi tu, pentru a-mi face o vizită.

– Am fost sigură că vei vedea până la urmă avantajele acestei călătorii, spuse Clarissa cu bucurie. Iată numărul de telefon al lui Morton Sanders.

Madeline avusese oricum de gând să plece la Londra în următoarele zile pentru a face ultimele aranjamente legate de biletul de avion, așa că mai târziu seara, îl sună pentru a stabili o întâlnire cu el.

Îi răspunse un tânăr, a cărui voce îi stârni un interes foarte mare, deși n-ar fi putut spune exact, de ce.

– Voi fi extraordinar de fericit, dacă vei călători cu noi, domnișoară Gill, spuse el. Mama mea nu e ceea ce se cheamă în mod obișnuit o persoană bolnavă, dar are accese de dureri de cap destul de des, și în momentele acelea este întotdeauna foarte aproape de un colaps pe bază nervoasă. Dacă vei fi cu noi, voi fi mult mai liniștit din acest punct de vedere.

Vocea lui era atât de plăcută, încât Madeline se bucură imediat de sugestia Clarissei de a-i ajuta.

– Are o voce foarte frumoasă, îi spuse Madeline Clarissei, după ce încheie convorbirea.

– Nu știu dacă el ar lua asta ca pe un compliment, râse Clarissa, dar este într-adevăr un bărbat deosebit și are altceva foarte important care îl definește.

– Ce anume?

– Vei vedea când vă veți întâlni. A fost întotdeauna un bărbat care a avut foarte mult succes și asta îl face să fie foarte plin de el.

Nu are încredere în nimeni și în nimic în afara lui însuși.

– Asta nu sună în favoarea mea, spuse Madeline.

– Sper că va fi altfel cu tine, văzând cât de specială ești. Mama lui e foarte geloasă pe orice femeie, dar cred că va fi foarte politicoasă și caldă cu tine.

Madeline ar fi vrut acum să spună că nu mai acceptă oferta lor, dar era deja prea târziu să mai dea înapoi.

Astfel, ajunsese în Londra peste câteva zile și avusese prima ei întâlnire cu Morton Sanders.

Asta se întâmplase cu două săptămâni în urmă și Madelinei îi era extrem de greu, acum, în timp ce privea în depărtare, de la balustrada vaporului, să spună dacă fusese un noroc sau nu.

În acea dimineață, în care îl întâlnise în casa sa luxoasă din Londra, Morton Sanders îi făcu o impresie foarte plăcută.

Era un bărbat înalt și bine făcut, cu o față inteligentă și o gură extrem de senzuală. Înțelesese imediat de ce Clarissa îi vorbise despre el ca despre o persoană extrem de arogantă.

Îi vorbise despre mama lui cu o cordialitate destul de rece și Madeline se bucură în acel moment că nu va avea de-a face prea mult cu el, în mod direct.

Doctorul care venise s-o vadă pe doamna Sanders cu puțin timp înaintea ei, ținuse, după vizita făcută bolnavei, să vorbească între patru ochi cu ea.

– Nu este un caz foarte ușor, domnișoară, așa că vei avea ocazia să-ți dovedești cunoștințele. E vorba de o tulburare neurologică destul de profundă și durerile de cap sunt foarte serioase. Dar, în același timp, doamna Sanders este o persoană foarte plăcută, care încearcă din răsputeri să-și învingă boala. Oricum, e un angajament pentru doar o săptămână, încheie el, filozofic. În toate aceste cazuri, e greu de spus cât e cu adevărat boală și cât ipohondrie.

– Nu mai am de ales, spuse Madeline.

Morton Sanders fu foarte amabil cu ea în timpul acestei vizite, astfel că îi mai întări puțin speranțele că totul va decurge cât se poate de bine.

– Sunt foarte fericit că ne vei însoți în această călătorie, domnișoară, spuse el, cuprinzându-i cu delicatețe degetele. Vom avea un voiaj plăcut, cu siguranță.

După asta, stabiliseră că se vor vedea la vapor și o întrebă dacă îi era dificil să ajungă la timp din Yorkshire.

Nu-i fusese tocmai ușor să ajungă la timp, dar cu toate acestea ajunsese prima. Își luase la revedere cât putu de repede de la toți cei care o însoțiseră, grăbită să se vadă cât

mai curând îmbarcată pe transatlanticul uriaș care se pregătea de plecare.

Locurile care le fuseseră rezervate ei și familiei Sanders, o surprinseră prin eleganța lor, deși se aștepta încă dinainte la ceva extrem de deosebit.

Era absolut entuziasmată și când doamna Sanders sosi la brațul unei stewardese, Madeline o întâmpină cu un zâmbet larg.

Doamna Sanders nu-i zâmbi însă, și ochii ei reci și surprinși o convinseră pe Madeline că era nemulțumită de ea.

– Soră, spuse ea cu aceeași răceală în glas, de ce nu ești în uniformă?

– Dar doamnă Sanders, spuse Madeline cu căldură și îngăduință, nu mai lucrez la All Souls, și până nu mă voi angaja la spitalul din Canada…

– Toate aceste lucruri nu mă interesează pe mine. Ai fost plătită foarte scump pentru a mă însoți în calitate de soră medicală. Vreau să arăți ca o soră medicală.

– N-am îmbrăcămintea pe care o voi purta la spitalul Dominion, răspunse calm Madeline, deși obrajii i se înroșiră de enervare, dar am câteva lucruri albe pe care le pot îmbrăca.

– Și bonetă, sper.

– Și bonetă, spuse Madeline, mulțumind cerului că luase câteva cu ea de la All Souls, pur și simplu din sentimentalism.

– Foarte bine, spuse ea și intră în cabina ei, lăsând-o pe Madeline cu sentimentul că era o servitoare din epoca victoriană, care omisese să-și pună șorțul.

Madeline înțelesese însă exact fenomenul, știa că pacienta ei se simțea în siguranță doar dacă știa că are în preajmă un cadru medical și, în acest caz, uniforma o ajuta foarte mult. Spre deosebire de doamna Sanders, fiul ei se purta foarte atent cu ea și Madeline își dădu seama încă de la început că e interesat de persoana ei nu numai din punct de vedere profesional.

Instinctul îi spunea, însă, că era mai bine din partea ei să-l păstreze pe Morton Sanders la distanță, chiar și când mama sa nu era de față.

Într-una din seri, obosită de purtarea uniformei, Madeline se retrase mai devreme în cabina sa și se schimbă, cu gândul de a ieși puțin pe punte.

Se îmbrăcă într-o rochie gri, din voal, își puse un șal de mătase roșu, unul dintre darurile făcute de Enid la plecare, și ieși pe punte. Un timp stătu lângă balustradă, urmărind cum intră în lumină, pentru a dispărea apoi în umbră, perechile de diferite vârste.

Pentru prima oară o cuprinse un sentiment de singurătate atât de accentuat, încât își propuse să stabilească relații cu oamenii pe care-i întâlnea pe punte.

Atunci îl văzu, venind direct spre ea, pe Morton Sanders.

Madeline simți că, de fapt, în mod inconștient, îl așteptase. Îi era însă atât de rușine de această descoperire, că se îndepărtă imediat de locul în care era, cu pași foarte grăbiți, negândindu-se încotro se îndreaptă.

Drumul se închise cu o scară și Madeline începu să urce în fugă, dar se împiedică în rochia lungă aproape imediat și s-ar fi rostogolit cu siguranță dacă n-ar fi prins-o un bărbat care urcase imediat după ea.

– De cine vroiai să scapi? spuse el amuzat.

– Nu, nu, spuse ea, nu tocmai. Doar că nu vroiam să fiu văzută…

– Dar ce noroc că eu te-am văzut… Hai să privim stelele și să-mi vorbești despre tine, aproape că ordonă el, dar Madeline primi invitația ca pe un compliment. De ce nu te-am mai văzut până acum? Ești vreun fotomodel celebru, sau ceva de genul ăsta?

Bărbatul nu era foarte înalt, dar avea un corp bine clădit și o față extrem de atrăgătoare.

– Nu, nu… sunt…

Madeline ezită, gândindu-se să nu fie generoasă cu informațiile despre identitatea ei.

– Călătoresc împreună cu șeful meu și cu mama lui, astfel că sunt, în cea mai mare parte a timpului, cu ei.

– Atunci e cu adevărat un păcat să-ți irosești puținul timp liber stând singură pe puntea de sus a vasului, în rochia asta superbă, în loc să intri în sala de dans, spuse el, în timp ce de undeva se auzeau sunetele muzicii.

– În primul rând, pentru că nu cunosc pe nimeni cu care aș putea să merg să dansez.

N-am avut până acum șansa să fac nicio cunoștință pe vas și…

– Atunci, să mergem acum, îi spuse el întinzându-i mâna. Vino să dansezi cu mine.

Madeline ezită, mai întâi pentru că nici măcar nu-i știa numele, dar invitația fusese făcută cu atâta căldură în glas, încât în cele din urmă se hotărî să-l urmeze.

Se simțiseră extraordinar împreună și râseseră și dansaseră până când se stinseseră ultimele acorduri.

Fusese cel mai frumos moment al călătoriei, pentru că, de altfel, nu mai avusese niciun alt prilej să se distreze.

Se întoarse în cabina ei, se îmbrăcă la loc în uniforma de soră și intră să vadă dacă doamna Sanders mai avea nevoie de ceva, înainte de culcare.

Mâine vor ajunge la Montreal și se vor despărți, se gândi Madeline, așa că era unul din ultimele ordine pe care trebuia să le mai îndeplinească.

Regreta totuși puțin că nu se apropiase de Morton Sanders în timpul acestui voiaj.

Ieși din cabina ei, vrând să meargă la doamna Sanders, dar chiar atunci pe punte își făcu apariția Morton, care se îndreptă spre ea cu un zâmbet foarte ciudat și provocator.

– Ei, ne apropiem de sfârșitul călătoriei, spuse el. Mâine vom fi la Montreal.

– Da, după-amiază, din câte am auzit.

– Știi, spuse el brusc, aș fi vrut să te văd mai mult în timpul acestui voiaj, domnișoară Gill.

– Dar m-ați văzut aproape tot timpul.

– Nu, te-am văzut doar în calitate de soră medicală, dar sunt sigur că ești mult mai interesantă în particular.

– Nu a fost nicio șansă. Mama dumneavoastră este într-adevăr bolnavă.

– Știu.

– I-am propus să meargă într-un spital, când ajungem.

– Da? Știu că la Dominion sunt câțiva specialiști foarte buni în problemele ei.

– Atunci, doamna Sanders se va interna în spitalul în care voi fi angajată eu?

– Da, într-un salon privat. Voi veni foarte des să o văd.

– Da, va fi cel mai bine pentru dumneaei.

– Te voi căuta și pe dumneata, spuse Morton Sanders.

– Dar eu voi fi angajată acolo, poate voi trece s-o văd și pe mama dumitale, dar voi fi foarte ocupată și cu ceilalți pacienți.

– Da, înțeleg asta, dar vei avea și timp liber, așa că sper să ne cunoaștem mai bine.

– Trebuie să o văd pe mama dumneavoastră acum, spuse Madeline, foarte încurcată.

În timp ce se pregătea să intre în cabina doamnei Sanders, prietenul ei cu nume necunoscut trecu ușor pe lângă ei și dădu ușor din cap, în semn de salut.

– Ai avut un program foarte încărcat, dar ai reușit, totuși să-l corupi pe unul dintre cei mai mari șefi de la Dominion.

– Nu înțeleg, spuse Madeline.

– Nu știai? Nu știai cine e?

– Nu.

– E Nat Lanyon, unul dintre cei mai străluciți doctori de la Dominion. E logodit cu sora ta, nu-i așa?

Capitolul 2

Nat Lanyon!

Dumnezeule, își spuse Madeline, cum putuse sora sa să renunțe la un asemenea bărbat și să se căsătorească, în schimb, cu acel insipid Gerald Maine?

– Deci, chiar nu știai cine e? întrebă amuzat Morton Sanders.

– Nu.

– Și nici el nu știe cine ești tu?

– Nu.

– Interesant, spuse el.

După câteva minute, singură în cabina sa, Madeline reflectă la această situație. Se întrebă dacă nu era cumva mâna Clarissei în faptul că se afla pe același vapor cu Nat.

Oricum, de unde crezuse că se va simți singură la Dominion, constata acum că-l va avea acolo pe singurul bărbat cu care dansase pe vas, în calitate de coleg, pe doamna Sanders ca pacientă și pe Morton ca vizitator.

Madeline râse înfundat. Crezuse că n-o va mai întâlni niciodată pe doamna Sanders și pe fiul ei.

Asta e viața, își spuse ea. Dar dacă îl va întâlni pe Nat până vor ajunge la Montreal, îi va spune că urma să fie angajată la Dominion. Nu-i va pomeni însă nimic de sora sa vitregă, își promise Madeline.

Legătura lui cu Clarisse făcea parte din viața lui personală și era mai bine ca ea să nu-și lege numele de o experiență atât de umilitoare pentru el.

Oprirea în Quebeck nu dură foarte mult, astfel că, în timp ce razele de soare ale miezului de zi se oglindeau în apele râului St. Lawrence, piscurile muntelui Royal, de la care venea și numele orașului Montreal, se și zăriră la orizont.

Madeline era mult mai emoționată decât își închipuise vreodată.

Montrealul nu era poate la fel de interesant din punct de vedere istoric cum era Quebecul, dar era unul din cele mai atractive orașe ale Americii de nord, datorită influenței anglo-franceze specifice.

În plus, avea să fie locul în care va locui timp de un an.

În timpul ultimelor ore petrecute la bord, doamna Sanders, care confunda îndatoririle pe care le avea o soră medicală cu cele ale unei servitoare, îi dădu atât de multe treburi de făcut, că pur și simplu debarcarea ajunsese în ochii ei pe plan secund.

Pregătirea fusese totuși terminată la timp și Madeline ieși plină de veselie, împreună cu doamna și domnul Sanders pe culoarul care ducea la biroul pentru prezentarea documentelor. După o lungă așteptare, totul fu rezolvat cu bine și ieșiră în afara portului.

Hotărâră ca taxiul să îi ducă mai întâi la hotelul în care era cazată familia Sanders, urmând ca după aceea Madeline să fie dusă la adresa care o interesa.

Când ajunseseră aproape de centrul orașului, doamna Sanders îi adresă Madelinei un zâmbet foarte cald și amabil, pe care de obicei îl avusese doar pentru fiul ei până atunci:

– Ți-a spus Morton că mă voi interna la Dominion cât de curând posibil?

– Da. Sper că vă veți reveni cât de curând cu tratamentul de acolo, spuse Madeline cu amabilitate.

Imediat după aceea, sosiră la hotelul în care aveau camerele rezervate și, în timp ce erau coborâte bagajele,

doamna Sanders îi strânse mâna cu căldură și-i spuse cu o amabilitate neașteptată:

– Îți mulțumesc foarte mult, draga mea, m-ai făcut să mă simt foarte confortabil în timpul acestei călătorii.

Madeline răspunse doar cu un la revedere, însoțit de un zâmbet prietenesc.

– Sper că nu vei uita să-ți faci ceva timp liber pentru a te putea vedea câteodată în afara serviciului, îi spuse Morton, prinzându-i mâinile într-ale lui.

– Voi încerca, șopti Madeline, dar regretă imediat că între ei se instală acest aer conspirativ.

Totuși, doamna Sanders nu dădu niciun semn că ar fi observat ceva și Madeline închise portiera după ea, iar taxiul își continuă drumul.

Taximetristul întoarse imediat capul spre ea și o întrebă în franceză dacă venea din Anglia.

Abia atunci realiză Madeline cu adevărat că descinsese într-un oraș cu o limbă diferită de cea vorbită de ea.

Totuși, franceza ei era destul de fluentă și, deși nu mai vorbise în acastă limbă de foarte mulți ani, își găsi cu destulă ușurință cuvintele, astfel încât începu să explice că venea din nordul Angliei și se afla pentru prima oară în Canada.

Atunci, taximetristul se angajă în prezentarea locurilor pe lângă care treceau, strecurând printre cuvintele franceze și câteva în limba engleză.

Oricum, orașul era extrem de interesant și Madeline era entuziasmată.

Apoi, intrară pe un bulevard foarte larg și șoferul îi explică faptul că se apropiau de spitalul Dominion.

Madeline se temu pentru o clipă că sosirea ei la acea oră la spital ar putea fi considerată inoportună.

Ajunseră în fața spitalului și Madeline fu uimită de contrastul extraordinar dintre aspectul vechi și puțin deprimant al spitalului All Souls la care lucrase până atunci și fațada luxoasă a Dominionului.

Înăuntru, însă, își spuse ea, era probabil aceeași atmosferă. Aceleași speranțe, aceleași temeri, aceleași drame.

Taxiul opri în fața intrării principale, și Madeline privi o clipă cu neliniște forfota din marele hol.

După câteva clipe, apăru unul dintre portari și, aflând că era una dintre noile surori medicale, îl direcționă pe taximetrist spre aripa de vest a spitalului, unde erau camerele pentru surori. Intrarea care dădea în departamentul pe care-l căuta nu era deloc impozantă, dar, în schimb, era nespus de plăcută.

În timp ce își lăsă bagajele la recepție, apăru o soră foarte subțirică și cu o privire extrem de caldă, care o informă că este așteptată la sora-șefă.

Nu mică îi fu surpriza când intră în biroul care-i fusese indicat și dădu cu ochii de o tânără cu o alură extrem de elegantă, îmbrăcată în roșu, care-i întinse mâna foarte neprotocolar și-i spuse cu blândețe:

– Ce mai faci, domnișoară Gill? Ai făcut o cale lungă, pentru a te număra printre noi.

Madeline surâse, fără a ști exact ce să răspundă, pentru că nu-și dăduse seama până atunci dacă se afla în fața domnișoarei Onslow sau doar în fața secretarei sale.

Sora-șefă de la All Souls avea o morgă foarte acră și nu-i vorbise niciodată în mod direct, în tot timpul în care stătuse acolo. În schimb, domnișoara Onslow, căci ea era, se interesă de modul în care călătorise și-i mărturisi dorința ei de a vedea, într-o zi, Anglia.

Când veni însă vorba despre problemele profesionale, tonul ei se schimbă totuși, explicându-i cu o amabilitate mult mai rece diferențele dintre serviciul din Anglia și cel din Canada, specificându-i, de asemenea, că avea nevoie de un an de stagiu în plus, pentru a fi recunoscută cu drepturi depline printre surorile medicale care aveau drept de practică într-un mare spital din Canada.

– Totuși, spuse ea zâmbind, nu cred că vor fi foarte multe lucruri noi pentru tine și sper că te vei simți în curând aici ca acasă. Acum îți voi face cunoștință cu domnișoara Edney, care va fi vecina ta de cameră.

Urmă o bătaie ușoară în ușă, după care intră domnișoara Edney, care îi plăcu Madelinei din primul moment. Mignonă, cu părul roșcat tăiat foarte scurt, avea cel mai blajin zâmbet pe care Madeline îl văzuse vreodată.

După ce le făcu cunoștință, domnișoara Onslow o anunță pe Madeline să fie la ora zece la serviciu a doua zi dimineață și le conduse spre ieșire.

– Haide, spuse domnișoara Edney, prinzând-o prietenește de braț. Bagajele tale au fost duse deja.

Intrară în lift, unde alte câteva fete în uniformă așteptau zâmbitoare să ajungă la destinație. Madeline fu prezentată și aici:

– Ea e Madeline, spuse domnișoara Edney foarte voioasă. Vine din Anglia.

După ce ieșiră din lift, Madeline spuse cu un surâs destul de încurcat:

– Am văzut că nimeni de aici nu se adresează cu… „soră”…

– Ah, mai sunt câțiva medici foarte în vârstă care o fac și pacienții, când încă nu-ți știu numele.

Însoțitoarea sa deschise o ușă în capătul coridorului și o invită să intre, dar Madeline rămase țintuită locului de surpriză.

La All Souls avusese o cameră mică, mobilată ca restul spitalului și nu se aștepta ca aici să fie altfel, dar camera aceasta era atât de frumoasă și de elegantă, încât orice fată din lume ar fi fost bucuroasă să locuiască aici.

– E încântător, exclamă Madeline plină de bucurie, în fața patului tip divan, încărcat cu pernițe de mătase.

– E frumos, nu-i așa? Asta pentru că avem cele mai faimoase surori medicale din oraș.

– Nu putea fi mai plăcut, exclamă din nou Madeline, așezându-se pe pat și privind cu satisfacție în jur.

– Aceasta e baia noastră. Camera mea este alături și împărțim baia.

– Ah, e doar pentru noi două? se entuziasmă Madeline.

– Văd că în Anglia surorile medicale sunt tratate ca un fel de cenușărese, nu-i așa? râse cu poftă domnișoara Edney. Mândria națională a Madelinei se revoltă însă imediat la o astfel de remarcă:

– Nu, n-am vrut să spun asta. Doar că se mai manifestă, câteodată, ceva din atitudinea învechită și asta datorită unor profesori foarte bătrâni, dar n-aș putea spune că nu suntem tratate cu respect, mai ales de către pacienți.

– Înțeleg. Chiar și aici, în spitalele mai vechi, condițiile sunt cu totul altele. Cred însă că acum vrei să te las singură să te ocupi de despachetat.

Madeline însă o rugă pe Eileen Edney să mai rămână, pentru a-i spune mai multe lucruri despre Dominion.

Astfel că, în timp ce Eileen se așeză confortabil într-un fotoliu din fața ferestrei deschise, Madeline începu să despacheteze.

– Despre ce ai vrea să-ți vorbesc mai întâi?

– Despre programul de lucru, surâse Madeline.

– Se lucrează în trei ture. De la șapte dimineața la trei, apoi de la trei la unsprezece seara și de la unsprezece seara la șapte dimineața. Altceva? surâse mignona.

– Ce ar urma? Îndatoriri? Le voi vedea la fața locului. Masa?

– Excelentă. Cu ceaiul e, însă, buba. În mod sigur, nu e ca cel cu care eștiobișnuită.

– Asta n-are prea mare importanță… Ce alte… bube mai sunt? întrebă Madeline.

– Niciuna. Sau poate… ar mai fi una… Dacă ai nenorocul să fii repartizată în subordinea domnișoarei Ardingley, în pavilionul privat. Noi îi spunem Mătrăguna, pentru că o cheamă Florence.

Știi cum e cu poreclele…

Madeline întrebă imediat de ce îi dăduseră o asemenea poreclă.

– Păi, e foarte nedreaptă cu noi. Și cred că îți dai seama ce rău ne poate face nedreptatea, după ce fiecare dintre noi ne străduim să fim cât mai bune, în toate. Dar e adevărat că e foarte eficientă și e o excelentă organizatoare. Fetele ei sunt întotdeauna cele mai apreciate.

– E interesant că a fost repartizată în departamentul privat, unde discriminările pot fi acuzate cu și mai multă putere decât în altă parte.

– Da, dar e sora unui doctor care face parte din consiliul de conducere al spitalului.

– Oh, făcu Madeline, zâmbind.

– Da, și e în spital dinaintea domnișoarei Onslow.

– Ce altceva ai putea să-mi mai spui despre conducere și despre personalul spitalului? întrebă Madeline, nerăbdătoare să ajungă acolo unde vroia cu toate aceste întrebări.

– Oh, draga mea, dar e un adevărat roman. Așteaptă mai întâi să ți se spună unde vei lucra și pe urmă mă întrebi mai la obiect.

– Cred că ai dreptate, răspunse Madeline.

– Dar, dacă vrei să știi care medic e cel mai frumos dintre toți, îți pot spune chiar de acum..

– Te rog, spuse Madeline zâmbind, gândindu-se că știa deja răspunsul.

– Unchiul meu, doctorul George Edney. Are aproape șaizeci de ani, dar îl ador.

– Oh, sunt încântată, spuse Madeline, cred că e minunat să ai pe cineva din familie care lucrează în același loc cu tine.

– Nu a contat prea mult în a mă impune profesional, dar e foarte plăcut să întâlnești pe cineva drag aici, din când în când, mai ales în primul an de stagiu.

Madeline își aminti depresia prin care trecuse în primele luni de stagiu la All Souls și recunoscu câtă dreptate avea interlocutoarea ei.

Văzând-o însă atât de deschisă, își făcu curaj să-i facă și ea o mărturisire.

– Pe vapor l-am întâlnit pe doctorul Nat Lanyon.

– Straniu. Ce o fi căutat pe un vapor? Ești sigură că era el?

– Am dansat cu el.

– Tu?… Vreau să spun… A dansat?… El?…râse domnișoara Edney din toată inima.

– Și încă destul de bine, comentă Madeline.

– Nu l-aș fi crezut în stare. Am fost asistenta lui trei luni. Nu l-am auzit niciodată vorbind cu cineva despre vreo problemă personală, dar, Dumnezeule, e un as în operații.

– E chiar atât de bun? se interesă Madeline.

– E fantastic. Unchiul meu mi-a spus că e cel mai fin anatomist din țară. Că are și imaginație și intuiție, exact ca un artist.

Madeline își aminti mâinile lui puternice și fine în același timp, care o impresionaseră încă de la prima atingere.

– Da, spuse ea, cred că știu ce a vrut să spună unchiul tău.

– Te-ai simțit atât de bine cu el? întrebă amuzată domnișoara Edney.

– Da, e o persoană foarte plăcută.

– Știe că lucrezi la Dominion?

– Nu. Am dansat împreună fără să fi știut nimic unul despre celălalt. După aceea, mi-a spus cineva că e doctorul Nat Lanyon.

– Ah, făcu dezamăgită Eileen. Atunci, n-o să te recunoască. Niciodată nu ne recunoaște, nici în uniformă nici fără.

În acel moment se auzi o bătaie scurtă în ușă. După care o mulțime de pași și de voci pe hol.

Eileen își privi ceasul. Era ora șase.

– E ora cinei pentru personalul medical. Putem să cinăm mai târziu în oraș, dacă nu vrei să apari fără uniformă, dar, în același timp, e un prilej foarte bun să cunoști personalul medical.

– Voi veni, bineînțeles, răspunse ea și își puse unul dintre halatele ei albe, care nu o diferența prea mult de companioana sa, la prima ei cină de la Dominion.

Sala de mese era mult mai mare decât la All Souls și mult mai elegantă, dar atmosfera era aceeași, așa că Madeline se simți imediat ca acasă…

Se așezară la o masă cu alte vreo cincisprezece fete și Madeline le fu prezentată imediat.

După câteva minute în care atenția lor se concentră pe întrebările legate de călătoria Madelinei, surorile începură să vorbească despre problemele lor profesionale, prilej cu care Madeline se uită cu mai multă atenție în jur.

Spre sfârșitul mesei, domnișoara Onslow se apropie de ele, însoțită de o asistentă înaltă, foarte drăguță, deși considerabil mai în vârstă decât fetele din jurul ei.

– Asta-i Mătrăguna, spuse repede domnișoara Edney .

– A primit o grea lovitură azi, domnișoara Mătrăgună, pentru că a rămas fără două fete. Uneia i-a murit tatăl, iar alta s-a îmbolnăvit. Viața nu merge întotdeauna ca pe roate

nici în pavilionul privat, murmură una dintre fetele de lângă ea.

Domnișoara Onslow își aruncă o privire peste mese și când dădu cu ochii de ea, zâmbi și-i făcu un semn discret cu capul, să se apropie.

Madeline se ridică imediat și se apropie de locul în care erau cele două șefe de departament.

– Domnișoară Gill, vreau să te prezint domnișoarei Ardingley, șefa Pavilionului Pacienților Privați. I-am vorbit despre tine și a ținut să te cunoască. Aș fi vrut să-ți mai dau câteva zile să te acomodezi puțin aici, dar din păcate a intervenit ceva foarte urgent și domnișoara Ardingley are nevoie de tine.

Aș vrea doar să știu dacă nu ești prea obosită, după această lungă călătorie.

După ce își exprimă dorința de a începe lucrul fără prea multă întârziere, Madeline o însoți pe domnișoara Ardingley în Pavionul Privat, unde fu prezentată personalului de acolo și făcu o mică vizită în acest departament, pentru a nu fi complet străină de cele ce se întâmplau acolo, a doua zi dimineață la ora șapte, când trebuia să-și înceapă slujba.

După ce trecură de sala de operații a pavilionului, Madeline îl văzu, venind din direcția opusă, pe Nat

Lanyon, care își vizita bolnavii la doar câteva ore după o călătorie atât de lungă.

Inima îi bătu cu putere, dar își aminti ce-i spusese despre el domnișoara Edney, așa că încercă să treacă de cealaltă parte a Mătrăgunei, sperând că, intrând în vorbă cu aceasta doctorul o va ignora.

O recunoscu însă, și Madeline simți că i se înroșesc urechile de emoție.

– De ce nu am știut că te-ai întors, doctore? spuse domnișoara Ardingley cu o voce total diferită de cea cu care vorbea cu subalternele ei.

– Bună seara, domnișoară Ardingley, spuse el cu amabilitate. Am sosit cu câteva ore în urmă și din câte am înțeles…

Nat Lanyon se opri brusc și o privi pe Madeline cu foarte multă atenție.

– Hei, bună, spuse el pe un cu totul alt ton și ochii îi licăriră amuzați. Ai un talent extraordinar de a apărea în mod cu totul și cu totul neașteptat, nu-i așa? Nu mi-ai spus că ai fost angajată la Dominion.

Capitolul 3

Urmă o tăcere care demonstră cu prisosință surpriza gestului celebrului medic.

Doctorul Lanyon, care nu observa niciodată nicio soră, se opri acum din conversația cu domnișoara Ardingley pentru a conversa cu sora care o însoțea!…

Madeline era sigură că se întâmplase un dezastru, așa că răspunse râzând foarte încurcat:

– Nici eu nu știam că sunteți de la Dominion.

– Doctorul Lanyon este unul dintre cei mai importanți membri din conducerea acestui spital, spuse domnișoara Ardingley, privind cu răceală spre Madeline.

– Mă flatezi, domnișoară Ardingley, răspunse cu modestie Nat Lanyon, cu ochii însă la Madeline.

– Vreau să spun că n-am știut asta când am dansat împreună, mărturisi cu sinceritate Madeline. Abia pe urmă…

După aceste cuvinte incredibile pentru ea, domnișoara Ardingley puse capăt conversației pe această temă.

– La revedere, doctore, spuse ea, prinzând-o pe Madeline de braț și trăgând-o ușor după ea.

Madeline nu-și mai întoarse privirea, dar simți cu certitudine că Nat Lanyon rămase pe loc, urmărindu-le amuzat cum se îndepărtează.

– Doctorul Lanyon a călătorit pe același vas cu mine.

– Nu sunt interesată de problemele tale personale, comentă acru domnișoara Ardingley. Nu ești singura soră medicală care a venit din Anglia și ascultându-ți problemele ar însemna că te consider mai importantă, dar pentru mine toate sunteți la fel. Nu vreau să fac nicio diferență. Și nici tu nu trebuie să te consideri deasupra altora.

– Dar eu nu… Am vrut doar… încercă să explice, plină de indignare, Madeline, dar nu reuși să închege o frază.

– Foarte bine. Am văzut doar că tinzi să abordezi o atitudine foarte liberă și n-am vrut s-o încurajez. Aici, surorile nu se hlizesc când le vorbește un doctor, cu atât mai puțin să amintească despre viața lor personală.

– Cred că m-ați înțeles greșit, spuse Madeline, dar încercă să-și păstreze calmul, pentru că era sigură că domnișoara Ardingley îi e de-acum cel mai mare dușman.

Acum, că o pusese la punct, după părerea ei, domnișoara Ardingley își continuă explicațiile, purtând-o prin saloanele elegante ale pavilionului privat și oprindu-se, din când în când, să o prezinte altor surori.

Aparent, într-adevăr, nu făcea nicio diferență între ea și celelalte fete pe care le avea în subordine, dar Madeline simți, din instinct, că nu o va ierta niciodată pentru că Nat Lanyon îi adresăase doar câteva cuvinte, în schimb fusese foarte amical și surâzător cu ea, o simplă nou-venită.

După ce făcură turul întregului departament, Madeline se întoarse în camera ei, descurajată și tristă, astfel că se bucură din toată inima când auzi o bătaie scurtă în ușă, după care, fără a aștepta vreun răspuns, Eileen își vârî capul înăuntru.

– Ceai sau cacao cu lapte? întrebă ea, cu amabilitate. Tocmai pregătim ceva cald de băut, în bucătărie.

– Ceai, răspunse Madeline. Pot să te ajut?

– Dacă îți face plăcere…

Madeline o însoți pe noua sa prietenă în bucătărie, ajutând-o să pregătească ceaiul și să pună niște biscuiți în bolurile mici pe care le găsise pe masă.

– Cum a mers? întrebă Eileen, curioasă.

– Nu prea bine.

– Ce s-a întâmplat?

– Ne-am întâlnit cu doctorul Lanyon.

– S-a întors?

– Am călătorit pe același vapor și am vorbit puțin împreună, dar n-am știut cine e. Am aflat abia după aceea.

– Ah, spune repede. Te-a recunoscut când te-a văzut cu Mătrăguna? întrebă Eileen.

– Da, dar nu cred că m-ar fi observat dacă ea nu l-ar fi oprit.

– Dar ce ți-a spus? insistă curioasă Eileen.

Madeline făcu un efort pentru a-și aminti exact cuvintele lui.

– Mi-a spus… ,,Bună, ai un talent deosebit să apari în cele mai neașteptate locuri, nu-i așa?"

Se lăsă o liniște de mormânt în toată bucătăria, după care Eileen continuă:

– Ești sigură că asta ți-a spus?

– Cred că da. De ce?

– Nu prea e stilul lui.

– S-a întâmplat ceva cu el, după ce a vizitat Europa, spuse una dintre fete, care ascultase cu atenție toată discuția.

– Ce vrei să spui, Ruth? Că s-a căsătorit? întrebă Eileen.

– Sau că s-a îndrăgostit, replică cealaltă fată.

– Părea căsătorit sau îndrăgostit, când l-ai întâlnit pe vapor?

– Sunt sigură că nu era căsătorit spuse Madeline încurcată de această intruziune în viața ei personală, pentru că, știind de Clarissa nu se simți prea confortabil, după această întrebare.

– Poate ești chiar tu aceea care l-a umanizat, spuse Ruth.

– Oh, nu, răspunse Madeline atât de repede, încât celelalte fete începură să râdă.

– Cred că Mătrăguna s-a înfuriat pentru că ți-a acordat atenție, deși ești nou-venită.

– Am avut pur și simplu ghinion. Așa, Mătrăguna mă antipatizează încă de la început.

– Nu trebuie să-ți pese prea mult, cred că oricum ar fi făcut-o, pentru că ești exact genul pe care nu-l suportă, spuse Ruth.

– Ruth, protestă Eileen.

– Dar e adevărat. Are personalitate și e și foarte drăguță și știi și tu că Mătrăguna nu suportă astfel de fete. În plus, e pentru prima dată când doctorul Lanyon are ochi pentru o soră. În mod sigur, Mătrăguna a fost foarte geloasă. Stai

liniștită, însă, îi spuse Ruth Madelinei, dacă vei fi bună în munca ta, nu va avea ce să facă. Și eu voi fi acolo, să te sprijin moral.

– Ah, lucrezi și tu acolo?

– Da, răspunse Ruth zâmbind.

După asta, fetele se retrăseseră în camerele lor.

Rămasă singură, Madeline se simți mai tristă ca niciodată.

Se apropie de fereastră. Cine știe cât de mult se va atașa de acest oraș, jumătate englez, jumătate francez…

***

A doua zi dimineață, Madeline se trezi imediat după ce auzi soneria ceasornicului. Se îmbrăcă repede și ieși.

Ruth era deja la muncă, în momentul în care ajunse Madeline în pavilionul privat.

Atmosfera era foarte diferită, decât în cealaltă parte a spitalului.

Condițiile erau excelente, dar Madeline știa că și pretențiile și crizele pacienților erau mult mai mari și mai multe aici.

Deși se temuse că după incidentul de seara trecută domnișoara Ardingley nu va fi mulțumită de ea, Madeline constată ușurată că aceasta se purta la fel cum se comporta cu celelalte fete, adică rece și impersonal.

Deși marea majoritate a doctorilor își vizitaseră pacienții în dimineața aceea, doctorul Lanyon nu-și făcu apariția.

După-amiază, când în spital intră un aflux considerabil de vizitatori, Madeline hotărî că era timpul să-și încheie ziua de lucru.

Spre seară, Ruth și Eileen îi propuseră să urce împreună pe vârful muntelui Royal.

– Dacă nu vrei să urcăm pe jos, îi spuse Ruth, putem să urcăm cu telescaunul.

Madeline nu avu nimic împotrivă să urce pe jos și când ajunseră în vârf rămase fără glas în fața panoramei absolut speciale.

La vederea muntelui Vermont, Madeline exclamă surprinsă, spre amuzamentul însoțitoarelor ei:

– Dar muntele Vermont nu e în Statele Unite? Cum se face că se vede atât de bine de aici? Suntem atât de aproape?

– Până la New-York nu faci mai mult de două ore cu avionul, răspunse Ruth surâzând.

– Hai să facem o nebunie în seara asta și să nu mâncăm la spital de cină. Mergem la Ruby Foo's.

– Și cine sau ce e, mă rog, este acest Ruby Foo's? întrebă, extrem de curioasă, Madeline .

– Este cel mai grozav restaurant chinezesc din toată lumea, răspunse Eileen.

– Eh, cred că în China e mult mai bun, totuși, râse Ruth cu poftă.

Madeline fu de acord cu propunerea pe care i-o făcu Eileen și așa își sfârșiră seara într-o atmosferă orientală, care o ajută să se relaxeze.

Următoarele zile, Madeline se concentră cu totul asupra muncii sale, pentru că așa cum îi spusese deja domnișoara Onslow, erau destule lucruri noi pe care era nevoită să și le însușească.

Într-una din zile, după ce își sfârși micul dejun, si se pregătea să ducă ceaiul în camera unei paciente, Madeline auzi o voce foarte familiară în spatele ei, pe coridor.

– Bună, cred că ai foarte mult de lucru, aici.

– Oh, domnule Sanders… Ați adus-o pe mama dumneavoastră?

– Da, e instalată foarte confortabil în camera de la capătul acestui culoar. Lucrezi pe acest palier?

– Da, deocamdată.

– Atunci, înseamnă că te voi vedea destul de des.

– Sunt foarte ocupată, nu știu dacă mă veți putea vedea, într-adevăr, atât de des.

– Nu te-ai întrebat ce s-a întâmplat cu mine că nu te-am sunat în tot acest timp?

– Ah, nu. Știu că sunteți un om foarte important și aveți cu cine să vă întâlniți.

– Draga mea, spuse el încet… Nu fi prostuță.

După asta râse încet și o sărută pe colțul gurii.

Acest gest sosise atât de neașteptat, încât, pentru moment, Madeline uită cu totul de ea.

O trezi însă din visare glasul aspru al domnișoarei Ardingley :

– Domnișoară Gill, doamna Loncini întreabă de ce nu mai sosești cu ceaiul. Ai făcut-o să aștepte prea mult.

Capitolul 4

Privirea pe care i-o aruncă domnișoara Ardingley o făcu pe Madeline să devină când albă, când roșie.

– Tocmai mă îndreptam spre camera doamnei Loncini…

– E vina mea, eu am oprit-o, spuse Morton cu cel mai atrăgător zâmbet din arsenalul său. O cunosc de mult pe domnișoara Gill și am vrut să știu ce mai face.

– Nu aveți voie s-o abordați pentru astfel de probleme în timpul serviciului, răspunse cu răceală domnișoara Ardingley.

– Da, cunosc toate acestea, spuse Morton înmuindu-și și mai mult vocea, dar vedeți, n-am mai văzut-o pe domnișoara Gill de când am coborât de pe vapor…

Am călătorit împreună și…

– Nu mă interesează viața personală a domnișoarei Gill, spuse Mătrăguna, și mai crispată decât de obicei. Domnișoara Gill este aici în calitate de soră a Pavilionului Privat din acest spital așa încât mă tem că trebuie să încetați această conversație.

– Știu că meseria vă cere să fiți severă, dar sunt foarte uimit că o femeie cu ochi atât de frumoși poate vorbi atât de aspru, spuse Morton, cu intuiția sa de bărbat care știa foarte bine ce le putea îmbuna, întotdeauna, pe femei.

– Domnule Sanders, cred că ar fi mai bine să mergeți și să stați un timp cu mama dumneavoastră, răspunse domnișoara Ardingley cu scântei în ochi și un zâmbet abia reținut. Frazele dumneavoastră tip nu pot impresiona chiar pe oricine.

Morton zâmbi și se îndreptă spre camera mamei sale, convins fiind că a rămas în cei mai amicali termeni posibili cu domnișoara Ardingley.

Madeline își ridică privirea spre șefa sa, dar văzând că aceasta nu spune nimic, schiță cu greutate un zâmbet și se grăbi s-o servească pe doamna Loncini.

– Ai întârziat foarte mult, cara.

– Da, răspunse Madeline, am avut ceva probleme.

– A murit cineva?

– Nu, răspunse Madeline, dar dacă ar fi fost așa, nu v-aș fi spus, oricum.

– Atunci, ce s-a întâmplat?

– Domnișoara Ardingley m-a văzut în pragul bucătăriei, în timp ce mă săruta un vizitator.

– Oh, ce drăguț, spuse doamna Loncini. Și tu îl placi?

– Nu, răspunse Madeline, deși fu imediat încercată de ideea că nu știa exact dacă îl plăcea sau nu. Și, oricum, n-aș fi acceptat asta în pragul bucătăriei.

– Da, cadrul n-a prea fost bine ales.

– Da și chiar atunci a apărut domnișoara Ardingley.

– Jesus Maria, făcu doamna Loncini, care vorbea cu foarte multă pasiune, indiferent de limbă. Și ce s-a întâmplat?

– A fost foarte furioasă, bineînțeles.

– Bineînțeles, bineînțeles… Și cine e persoana? E un bărbat drăguț?

– Da, da…Dar asta nu mă salvează pe mine.

– Da, îmi dau seama. Ar fi vrut să fi fost ea în locul tău, de aceea a reacționat așa, răspunse râzând doamna Loncini.

– Oh, nu, doamnă, eu nu gândesc așa. Nu l-a văzut niciodată, înainte.

– Biata mea copilă, chiar nu realizezi asta?

Tot de ce are nevoie această femeie, este un bărbat. O femeie drăguță cu o astfel de purtare… Dacă Ardingley ar fi fost sedusă la optsprezece ani, acum s-ar fi comportat altfel.

– Poate, spuse surâzând Madeline.

– Îmi amintește de o colegă a mea de teatru – Madeline își aduse aminte acum că Ruth îi pomenise o dată, în treacăt, faptul că doamna Loncini fusese o soprană cunoscută – care era la fel de acră ca domnișoara Ardingley, dar vroia să joace Leonora, din ,,Trovatore". Ar fi fost ridicol. Așa că l-am sunat pe fostul meu soț, cu care am rămas prietenă foarte bună și după ce ne-am despărțit și i-am sugerat să facă dragoste cu ea.

– Și? spuse Madeline râzând… A ținut?

– Da. El era întotdeauna dispus să facă dragoste cu orice femeie i-ar fi ieșit în cale. Din fericire, în acest caz, râse doamna Loncini cu poftă.

– Vreți să spuneți că actrița a devenit o persoană mai caldă, după aceea?

– Nu, evident că nu, dar a fugit cu fostul meu soț, iar eu am rămas liniștită să fac acest rol, care a contat foarte mult în cariera mea și care mi-a ieșit foarte bine, pentru că eu nu sunt o persoană lipsită de căldură și de temperament.

Madeline se scutură de râs și răspunse printre hohote:

– Doamnă Loncini, dacă nu v-aș iubi atât de mult, aș dori să faceți niște complicații ale bolii dumneavoastră, pentru a vă putea ține aici săptămâni și săptămâni, pentru că mă faceți să râd cu multă poftă, spuse Madeline și plecă să-și vadă de alte treburi. Pe coridor, dădu nas în nas cu doctorul Lanyon, care de astă dată se opri imediat.

– Bună… Cum ți se pare viața la Dominion? Te simți bine aici?

– Da, mulțumesc. E foarte frumos și sper să fac treabă bună, răspunse Madeline surâzând.

– Foarte bine. Știi, spuse el grăbit, văzând că Madeline se pregătește să se îndepărteze, n-am știut niciodată numele tău.

– Gill… Madeline Gill… spuse ea, după o ezitare.

– Ah, am mai cunoscut pe cineva cu acest nume, făcu el, surprins.

Madeline nu știu ce să răspundă pentru moment, dar lucrurile se complicară și mai mult când domnișoara Ardingley ieși din una din camerele alăturate.

Ziua mea nenorocoasă, se gândi Madeline înroșindu-se toată. Cred că Mătrăguna își închipuie de-acum că nu fac nimic toată ziua, în afara faptului că vorbesc cu bărbați drăguți, își spuse ea, disperată.

Și, într-adevăr, după privirea pe care i-o aruncă, părea că exact aceasta era deja impresia domnișoarei Ardingley despre ea.

Doctorul Lanyon o abordă însă imediat cu probleme profesionale, așa încât Madeline se putu îndepărta, după ce salută scurt din cap.

Era timpul s-o vadă pe doamna Sanders, se gândi Madeline, sperând că nu va mai fi văzută încă o dată în compania domnului Sanders.

Intră deci în camera de la capătul culoarului, unde, acoperită până la gât de o pilotă foarte elegantă, doamna Sanders părea că se află într-o dispoziție foarte bună.

– Draga mea, spuse doamna Sanders, ca și cum și-ar fi văzut o veche prietenă. Lucrezi în acest pavilion? Ah, ce bine îmi pare…

– Da. Nu v-a spus domnul Sanders?

– Morton? Nu.

De unde să fi știut el?

– Ne-am întâlnit pe hol și credeam că v-a spus, răspunse Madeline apropiindu-se de pat cu blândețe. Cum vă simțiți aici? continuă ea surâzând cu căldură.

– Cred că încep să mă obișnuiesc în spital și să mă simt bine. Șefa ta e foarte drăguță.

– Domnișoara Ardingley ? întrebă Madeline surprinsă.

– Da. O femeie frumoasă, capabilă și… o adevărată doamnă, surâse scurt doamna Sanders.

După câteva minute, ,,doamna" cu pricina intră în salon:

– Sper că vă simțiți excelent, doamnă Sanders, spuse domnișoara Ardingley, cu o față strălucind de interes pentru noua pacientă.

– Sunt obosită, dar mă simt bine, răspunse doamna Sanders cu un zâmbet surprinzător de dulce.

Madeline se pregăti să iasă, dar domnișoara Ardingley o opri cu o privire foarte rece.

– Domnișoară Gill, vreau să vorbesc cu tine înainte de a-ți termina serviciul.

– Am înțeles, domnișoară Ardingley, răspunse Madeline cu privirea fixată pe pantofii albi ai șefei sale.

– Am fost foarte încântată s-o revăd pe domnișoara Gill, spuse doamna Sanders.

Știți, e o veche cunoștință a mea.

– Mi-a spus domnul Sanders, răspunse domnișoara Ardingley, vădit deranjată de acest subiect.

– Ați vorbit cu fiul meu?

– Domnișoară Gill, ești liberă, spuse domnișoara Ardingley cu răceală. Așteaptă-mă în biroul meu, după ce îți vei termina treburile.

Era prea greu să suporte toate acestea, își spuse Madeline, în timp ce se îndepărta nervoasă, uitând că acolo gresia înregistrează fiecare pas.

– Ce s-a întâmplat? întrebă doctorul Lanyon, ieșind grăbit dintr-un birou. E ceva în neregulă?

– Nu, spuse ea, uitându-se cu disperare spre ușa camerei doamnei Sanders.

Dacă apărea acum domnișoara Ardingley și o vedea conversând din nou cu doctorul Lanyon, era un adevărat dezastru. Alarmată la acest gând, continuă pe un ton foarte neprofesional.

– Și vă rog să mă lăsați în pace.

– Dar ce este? întrebă el, amuzat de atitudinea ei neconvențională.

– Oh, vă rog să mă iertați, spuse Madeline ducându-și repede mâna la gură și realizând abia în acel moment că îl are în față pe unul dintre cei mai străluciți medici de la Dominion și nu doar bărbatul cu care dansase într-o seară. Problema e că azi, ori de câte ori m-am oprit să vorbesc cu cineva pe culoar, a apărut domnișoara Ardingley. Mă tem că de-acum își închipuie despre mine că nu fac decât să conversez pe coridoare.

– Ah, înțeleg. Îmi pare rău, spuse el și se îndepărtă, înțelegând situația Madelinei.

După ce își termină toate treburile, Madeline o căută pe Ruth, pentru a-i cere câteva sfaturi înainte de a se întâlni cu domnișoara Ardingley. Ruth era însă foarte ocupată în acel moment, astfel că, dezamăgită de toată situația, Madeline se îndreptă spre biroul domnișoarei Ardingley. Intră încet și se așeză pe un scaun de lângă ușă, așteptând cu inima cât un purice.

După vreo zece minute de așteptare, domnișoara Ardingley apăru și ea, așezându-se nervoasă la birou.

Madeline se ridică desigur în picioare când intră șefa sa, dar aceasta nu spuse nimic, fapt care o făcu să se gândească cu și mai multă teamă la pedeapsa pe care se aștepta s-o primească.

Când în sfârșit domnișoara Ardingley o luă în seamă, spuse cu o voce foarte aspră:

– Stai jos, domnișoară Gill. Vreau să vorbesc cu tine ceva foarte serios, spuse ea pe un ton sec.

Madeline o privi surprinsă, ca și cum n-ar fi bănuit ce vroia să-i spună.

Domnișoara Ardingley răsfoi câteva hârtii de pe birou, apoi aruncă unele la coș, după care vorbi, în sfârșit:

– Domnișoară Gill, n-am crezut niciodată că voi fi nevoită să-i spun unei fete din subordinea mea ceea ce îți voi spune ție acum… N-am nicio obiecție asupra modului

în care îți îndeplinești îndatoririle de serviciu, pentru că ești deja una dintre cele mai bune surori medicale din spital. Trebuie însă să discutăm puțin despre comportamentul în timpul orelor petrecute în spital. Și nu mă refer doar la ceea ce s-a întâmplat azi-dimineață. Am observat și altă dată acest lucru.

– Dar domnișoară Ardingley, n-a fost vina mea, vă rog să mă credeți, o întrerupse impacientată Madeline.

– Știu. Știu că domnul Sanders e de blamat mult mai mult în acest caz. Dar, domnișoară Gill, aceste lucruri nu i se pot întâmpla unei surori medicale cu un comportament adecvat. N-aș fi spus nimic despre ce s-a întâmplat azi-dimineață, dacă n-aș fi observat că nu pierzi niciun prilej de a conversa cu orice bărbat drăguț pe care-l întâlnești pe palier.

– Dar nu este adevărat, exclamă Madeline indignată, înroșindu-se până la urechi.

– Îmi pare foarte rău, domnișoară Gill, dar aceasta este impresia pe care o lași. Nu e doar impresia mea, de altfel. Doamna Sanders mi-a mărturisit că ai făcut la fel și la bordul vasului cu care ați venit.

– Cum naiba a putut să spună una ca asta? întrebă furioasă Madeline, uitând complet de orice etichetă și vorbind doar ca o femeie ajunsă în culmea enervării,

adresându-se altei femei. Am vorbit doar cu doi bărbați, pe vapor. Unul a fost fiul dumneaei pe care l-am ocolit cât am putut, de altfel – și altul a fost doctorul Lanyon, care…

Madeline nu auzise când se deschisese ușa, așa încât tresări când îl auzi pe doctorul Lanyon intervenind:

– Domnișoară Ardingley, am vrut să vorbesc ceva cu dumneata în legătură cu doamna Curtis… Ah, văd că ești ocupată, spuse el, ca și cum abia atunci ar realiza că Madeline era acolo. Atunci, vom vorbi după ce o văd pe doamna Fearon, spuse el.

– Nu, nu, răspunse în grabă domnișoara Ardingley, pentru că o convorbire privată cu doctorul Lanyon părea mult prea interesantă, pentru a renunța la ea. Tocmai am terminat discuția cu domnișoara Gill.

Apoi, întorcându-se încet spre Madeline, îi spuse cu un calm, extrem de rece și de distant:

– Sper că ai înțeles exact care sunt pretențiile mele și nu va trebui să mai am încă o dată aceast tip de dialog cu tine.

Urmă un moment de tăcere, timp în care doctorul Lanyon se uită când la una, când la alta, cu sprâncenele ridicate întrebător. Madeline tocmai se pregătea să plece, când doctorul care nu recunoștea nicio soră medicală, i se adresă foarte hotărât:

– Doar un moment, domnișoară Gill, spuse el, apoi aruncă gânditor o privire în jur și continuă:

– Domnișoară Ardingley… ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fiu nevoit să mă amestec în treburile dumitale. Dar întâmplarea a făcut să aud o parte din conversația voastră înainte de a intra și aș vrea să precizez că te înșeli foarte mult cu privire la domnișoara Gill, dacă nu consideri o impertinență din partea mea că încerc să lămuresc puțin lucrurile.

Deși era evident că domnișoara Ardingley nu s-ar fi așteptat niciodată la o astfel de intervenție din partea celebrului medic, răspunse pe un ton neutru:

– Bineînțeles că sunt interesată să aflu părerea dumneavoastră, domnule doctor.

– Am înțeles că o anume doamnă Sanders v-a spus că domnișoara Gill a avut o comportare neadecvată pe vapor…

– Ah, domnule doctor, dar nu sunt interesată de această problemă, replică domnișoara Ardingley.

– Știu. Dar e necesar să precizez câteva lucruri, pentru ca cele spuse de doamna Sanders să nu influențeze cumva aprecierile dumneavoastră ulterioare despre domnișoara Gill. Am călătorit cu domnișoara Gill și pot să vă spun că a fost tot timpul extrem de ocupată cu problemele pacientei

sale. Nu cred că a avut timp de distracții. De fapt, sunt sigur că s-a relaxat doar o jumătate de oră, într-o seară, când am invitat-o eu la dans. Nu-i așa, domnișoară Gill? întrebă el, întorcându-se brusc spre Madeline, care aștepta emoționată lângă ușă.

– Da, domnule doctor, răspunse Madeline, reținându-și cu greu impulsul de a-i sări în brațe și a-l săruta pe obraji.

– Cred că nu e cazul să-i spun eu unei profesioniste cu experiența și cunoștințele dumneavoastră, domnișoară Ardingley, ce tip de nevroză avem în cazul doamnei Sanders.

Nu vreau să spun mai mult, pentru că vreau încă să-mi aprofundez observațiile, dar mi se pare nedrept ca domnișoara Gill să fie implicată în această poveste.

Uimirea care apăru pe fața frumoasă a domnișoarei Ardingley din cauza gestului fără precedent al doctorului Lanyon, o făcu pe Madeline să schițeze un zâmbet scurt și involuntar.

– Vă mulțumesc, domnule Lanyon, răspunse Florence Ardingley. Relațiile mele cu domnișoara Gill nu s-ar fi putut altera oricum, doar pe niște vorbe auzite la un moment dat.

– Sper, răspunse doctorul Lanyon.

– Vă dați seama că n-am avut cum să-l opresc pe domnul Morton Sanders azi-dimineață să mă sărute, spuse brusc Madeline.

– Ba da, și va trebui să ai grijă să nu mai intri în astfel de situații, comentă doctorul Nat Lanyon.

– Da, voi avea cu siguranță răspunse Madeline. Vă mulțumesc foarte mult că mi-ați luat apărarea, domnule doctor. Vă mulțumesc pentru înțelegere, domnișoară Ardingley, replică Madeline și se grăbi să iasă.

– Acum, aș vrea să discutăm despre doamna Curtis, spuse doctorul Lanyon, întorcându-se spre domnișoara Ardingley.

Cum își terminase programul de lucru pentru acea zi, Madeline se îndreptă țintă spre camera ei, unde le găsi pe cele două bune colege ale sale, Eileen și Ruth.

– Ce s-a întâmplat astăzi? o întrebă Ruth, de cum o văzu intrând în cameră. Mătrăguna arăta astăzi ca și cum ar fi supt tot timpul o lămâie și cred că era ceva în legătură cu tine.

– M-a văzut în pragul bucătăriei, în timp ce mă săruta Morton Sanders, răspunse Madeline în timp ce își scotea boneta.

N-a vrut să înțeleagă faptul că nu avusesem nicio vină și a avansat ideea fantezistă cum că l-aș fi încurajat.

– Dar cum s-a întâmplat? insistă pe un ton plângăreț Eileen. Madeline reconstitui toată scena, încercând să-și amintească fiecare amănunt cât mai exact posibil…

– Totul îmi pare ca într-o farsă franceză. Cum a ajuns doctorul Lanyon acolo exact la momentul potrivit? întrebă Eileen, surprinsă.

– Într-adevăr, răspunse Madeline scuturându-și părul. Nu m-am gândit la asta. Oricum, era ora trei și poate se afla în biroul lui.

– Ora trei! repetă amuzată Eileen… E o oră în care se muncește din plin…

– Nu se prea explică faptul că era exact la ușa domnișoarei Ardingley când ați avut voi discuția, interveni și Ruth.

– Poate pentru că atunci când l-am întâlnit pe coridor i-am explicat că am probleme cu Mătrăguna, din cauza faptului că discutase cu mine.

– Ai făcut asta? întrebă Eileen în culmea surprizei. Ești o fată extraordinară. Cine ar mai fi îndrăznit să-i vorbească doctorului Lanyon despre problemele personale?

– Nu e chiar așa…

– Ba da, cred că i-a plăcut asta și a urmărit ce se petrece între tine și domnișoara Ardingley, nu-i așa, Ruth? întrebă Eileen.

Ruth râse cu poftă și răspunse amuzându-se de mama focului:

– Cum zicea Napoleon… Caută să vezi lucrurile așa cum sunt, nu cum ai vrea să fie…

În acel moment, o altă soră își vârî capul pe ușă și spuse surâzând:

– Ești chemată la telefon, Madeline.

– Eu? întrebă Madeline disperată, așteptându-se la un alt dezastru, după toate cele întâmplate în acea zi. Cine e?

– Nu știu, draga mea. E un bărbat cu o voce foarte frumoasă, răspunse surâzând larg, sora medicală.

– Precis e domnul Sanders, care te-a sărutat în bucătărie, declară Eileen. Poate vrea să-și prezinte scuzele.

– Nu cred, răspunse Madeline ridicându-se. Nu e genul, comentă ea, gândindu-se cât de plin de el era Morton. Era într-adevăr Morton Sanders, care o întrebă cu o voce foarte curtenitoare:

– Când te pot vedea?

– Nu știu, spuse Madeline, neputând să uite ceea ce i se întâmplase din cauza lui.

– În seara asta ce faci? insistă el.

– Încă nu m-am hotărât, răspunse Madeline, deși tot ceea ce își dorea să facă, după plecarea prietenelor ei, era să-și scrie corespondența.

– Atunci, ești invitata mea la cină. Știu un loc foarte frumos, la o jumătate de oră de aici. Te voi aduce înainte ca dragonul să închidă ușile, așa că nu vei avea probleme.

Madeline râse din toată inima la această glumă:

– Domnișoara Ardingley n-are nimic de-a face cu viața mea personală, răspunse Madeline binevoitoare.

– Foarte bine.

Voi avea însă grijă să nu intri în cărțile negre ale dragonului.

Vreau să-ți spun că regret foarte mult cele întâmplate dimineață și te rog să mă ierți.

Ah, sosiseră în sfârșit scuzele, se gândi Madeline.

– Am avut, într-adevăr, probleme foarte mari aici din cauza dumneavoastră.

– Atunci, chiar trebuie să ne întâlnim și să-mi povestești tot, pentru că trebuie să ne răzbunăm.

– Nu, n-o vom face, răspunse Madeline, dar se porni din nou pe râs.

Când veți veni să mă luați?

– La ora șase fix. La intrarea surorilor? întrebă el.

– Nu, nu!… aproape strigă Madeline, gândindu-se că domnișoara Ardingley ar putea să fie din nou prin preajmă. Ne vom vedea în oraș, adăugă ea, grăbită să-l convingă.

– Este o întâlnire clandestină? întrebă Morton Sanders cu o voce caldă și curtenitoare.

– Nu, dar…

– Atunci?

– Atunci ne vom întâlni, totuși, în oraș. În fața restaurantului Mount Royal? întrebă ea, plină de bucurie, pentru că prevedea că va avea o seară specială.

Capitolul 5

Când ajunse în fața restaurantului Mount Royal, Madeline își spuse că nu mai văzuse niciodată o asemenea diversitate de stiluri în vestimentația oamenilor.

În ceea ce o privea, alesese un deux– pièces de culoarea mării, care se potrivea foarte bine cu părul ei închis la culoare și cu rujul pe care și-l aplică pe buze pentru această ocazie.

Morton o aștepta deja, și când o văzu, traversă spațiul verde pentru a o întâlni mai repede, iar Madeline simți că îi bate inima de emoție. Era cel mai arătos bărbat din preajmă.

Înainte, nu-l privise cu interes feminin, niciodată. Era prima oară când se gândea la el ca la un posibil iubit.

Madeline constată, cu coada ochiului, că cele mai multe dintre femeile care treceau pe lângă el își întorceau capul.

– Ah, arăți minunat fără uniformă, comentă el și Madeline își spuse că probabil și el o vedea pentru prima oară cu adevărat. Vrei să bem ceva înainte de a merge la restaurant?

– Nu, pentru că abia aștept să ajungem acolo, răspunse Madeline. După asta, fură nevoiți să meargă câtva timp pe jos, pentru că, așa cum observase deja Madeline, în Montreal era o mare problemă cu parcarea, din cauza străzilor foarte înguste.

De câteva ori în drumul lor spre mașină, Morton o prinse după umeri, deși nu era nevoie s-o direcționeze, și Madeline simți cum i se aprinde sângele în vene.

Își spuse că era absolut o dovadă de stupiditate din partea ei să se emoționeze așa în preajma lui, dar în zadar.

În mașină, când se așeză lângă ea, Madeline simți aceeași atracție față de el și își spuse că, în ciuda alurii sale rasate, Morton avea un magnetism animalic absolut special.

Imediat ce ieșiră din oraș, Morton Sanders o întrebă:

– Acum, poți să-mi spui ce s-a întâmplat? întrebă el, privind-o cu unul dintre zâmbetele lui cele mai cuceritoare.

– Dar am vorbit deja despre asta, răspunse Madeline, care n-avea niciun chef să-și strice seara, amintindu-și cele întâmplate.

– Aș vrea să știu, de vreme ce mi-am prezentat scuzele. Trebuie să știu dacă a fost necesar sau nu, într-adevăr.

– Sunt necesare, pentru că am fost mustruluită pentru comportament neadecvat în timpul orelor de serviciu.

– Mi-am luat un bonus, draga mea, pentru că am văzut că vroiai să treci pe lângă mine fără să te oprești. Nu cred că a fost așa o crimă să te sărut, totuși.

– Eu n-aș fi spus nimic, dar domnișoara Ardingley a considerat că am avut un comportament ușuratic.

– Dragonul blond? Cred că va trebui s-o mai îndulcesc puțin, spuse el, foarte convins de cele afirmate.

– Doamna Sanders a spus despre mine că și pe vapor am avut un comportament neadecvat.

– Oh, Dumnezeule, regret foarte mult… Nu înțeleg de ce a trebuit să intre mama în această poveste.

– Doamna Sanders și domnișoara Ardingley sunt într-o relație foarte apropiată și au vorbit despre mine.

– Oh, draga mea, îmi pare foarte rău…

Și, într-adevăr, vocea lui suna foarte serios.

– S-ar fi sfârșit foarte rău totul, dacă domnul Lanyon n-ar fi auzit ce se petrece în biroul domnișoarei Ardingley

și n-ar fi intrat să vadă de ce ridică așa tonul. A fost foarte drăguț din partea lui că mi-a luat apărarea.

– Nat Lanyon? Într-adevăr, foarte drăguț din partea lui, comentă Morton Sanders, cu sinceritate. N-a fost un sentiment de… familie, ca să zic așa, datorită legăturii lui cu Clarissa?

– Nu, răspunse Madeline, nu știe că sunt sora ei vitregă.

– Poate te dorește. Nu știam că e o persoană atât de vicioasă.

Madeline fu foarte deranjată de această concluzie, așa încât răspunse destul de rece:

– Nu cred că doctorul Lanyon e genul de om care poate fi vicios. E o mare personalitate, explică Madeline.

– Ca să fiu foarte sincer, nu m-a interesat niciodată doctorul Lanyon, dar când mi-ai vorbit despre el, m-am gândit la faptul că fiecare bărbat care e concentrat pe o singură idee are ceva periculos înlăuntrul lui.

– Nat Lanyon e concentrat pe o singură idee?

– Era, cel puțin până a întâlnit-o pe sora ta. A fost întotdeauna absorbit, până atunci, doar de pasiunea sa pentru medicină. De aceea e atât de capabil, la o vârstă atât de tânără. Când te concentrezi doar asupra unui lucru, ești sau geniu sau… periculos…

– Poate amândouă, spuse Madeline ca pentru ea.

– În familia ta poate se crede încă în dragostea la prima vedere, dar dragostea poate apărea oricând… Nat și sora ta s-au întâlnit la o petrecere și au rămas împreună timp de șase luni, dar sunt sigur că el n-a mai fost niciodată interesat de o altă femeie.

Cred că le privea pe toate cu ochii cu care se uita la surorile din spitalul lui.

– Ce vreți să spuneți?

– Cred că sora ta a fost, într-adevăr, atrasă de Nat Lanyon, însă când a văzut ce fel de persoană este, a preferat să se căsătorească cu un bărbat care are mai mult timp pentru ea. După cum știi, Clarissa are geniu în a scăpa de situațiile care nu-i convin. Părerea mea e că s-a despărțit de Nat doar cu câteva ore înainte de a pleca în luna de miere.

Erau foarte dure concluziile lui, dar Madeline fu nevoită să recunoască faptul că avea dreptate.

– Văd că o cunoașteți foarte bine pe Clarissa, spuse ea cu un surâs amar.

– Draga mea, Clarissa a lucrat pentru mine doi ani.

– Și ea vă cunoaște destul de bine, răspunse Madeline, pentru a echilibra puțin balanța în favoarea Clarissei.

– Adevărat? Discuția asta mă interesează mult mai mult decât curtea fără succes pe care Nat i-a făcut-o Clarissei,

dacă ești așa de drăguță să-mi spui câte ceva din ceea ce știi. Ți-a spus chiar tot?

– Nu chiar tot, zâmbi Madeline cu subînțeles.

– Ce ți-a spus, atunci?

– Că sunteți extrem de atractiv și provocator – ceea ce e adevărat – și că nu credeți în nimeni și nimic, în afară de dumneavoastră înșivă.

Urmă o scurtă tăcere, după care Morton râse încet.

– Un spirit foarte pătrunzător, Clarissa noastră, declară el. Nu i-am acordat însă dreptul de a mă judeca atât de mult.

Privindu-l cu coada ochiului, Madeline observă cât de mult îl afectase cele spuse de ea și regretă că fusese atât de sinceră.

– E adevărat, Morton? întrebă ea încet, spunându-i pentru prima oară pe nume. E adevărat că nu crezi în nimeni și în nimic, în afară de tine însuți?

– Nu chiar, se întoarse el spre Madeline, privind-o în ochi. N-am crezut cu adevărat, niciodată, nici în mine însumi.

– Oh, spuse Madeline, impresionată…

– Ce înseamnă asta? surâse el. Ești șocată?

– Nu. Sunt doar tristă. E dureros să nu poți crede în nimic.

Urmă o altă tăcere stingheritoare.

– Nu cred că sunt mulți cei care se gândesc la tine ca la un om nefericit. Toți sunt înclinați să creadă că sunt o persoană foarte norocoasă, pentru că sunt bogat, am succes…

– Și nu e necesar să se gândească dacă ești și fericit, nu-i așa?

– Ești un copil, spuse el cu tristețe în glas. Nu știu… Ce este, în fond, fericirea? Nu e ceva ce se poate aranja inginerește, nu-i așa? întrebă el și, de astă dată, Madeline fu într-adevăr șocată de răspunsul lui.

– Nu, bineînțeles că nu.

– Atunci, ce este? Spune-mi tu… Ce este fericirea?

– N-aș putea să spun exact… Nu sunt destul de deșteaptă pentru asta… Știu doar că e o stare a minții, independentă de ceea ce se petrece în afară. Și mai știu că se poate să fim fericiți. Că o putem găsi în noi înșine, în ceilalți și în fiecare lucru care ne înconjoară. Eu așa simt…

– Oh, Dumnezeule, spuse el, destul de impresionat… Cred că ai dreptate…

Era multă durere în glasul lui și Madeline simți cu claritate acest lucru, analizând expresia nefericită a feței lui, de pe care, pentru moment, căzuse masca cea de toate zilele.

– Cred că, totuși, în tine cred puțin, continuă el surâzând. Dar uite ce repede am ajuns… Se vede deja muntele Laurentias. În câteva minute vom fi acolo.

După asta, comportarea lui se schimbă total și râseră foarte mult împreună.

Peste câteva minute, într-adevăr, ajunseră pe malul apei de la poalele muntelui Laurentias.

– Dumnezeule, exclamă Madeline. E divin!…

– E destul de frumos pentru a te simți fericită? întrebă el surâzând.

– Da, spuse ea.

Mulțumesc foarte mult. Nu puteai alege un loc mai frumos pentru a mă simți fericită.

Cinară la o terasă aproape de apă, care părea transmutată acolo direct din Elveția.

În timp ce mâncară cu poftă friptura gustoasă de pui, Morton o întrebă de planurile ei de viitor, părând foarte mulțumit că va rămâne în Canada doar pentru un an.

– Dar ce te face să te gândești că e mai bine pentru mine în Anglia? întrebă ea cu o curiozitate evidentă.

– Pur și simplu cred asta, spuse el cu multă seriozitate în glas, nemaiadăugând nimic după aceea, în acest sens.

Se întoarseră destul de devreme, dar Morton insistă s-o lase la spital, în fața intrării surorilor.

– Trebuie să repetăm cât de curând această aventură, spuse el cu ochii sclipind de mulțumire.

– Da, dar te rog, când mă vei vedea pe culoar în timpul serviciului, nu te mai opri cu mine.

– Vrei să spui că nu mai am voie să te sărut? întrebă el amuzat. Îți promit. Dar numai când vei fi în timpul serviciului n-o voi face.

– Tot timpul…începu Madeline, dar el o și cuprinse deja după umeri și o trase spre el.

– Nu e niciun dragon blond, acum, care ne poate observa, spuse el și o sărută atât de cald, încât Madelinei i se păru cel mai normal lucru din lume să-i răspundă.

– Trebuie să plec imediat, spuse ea cu respirația întretăiată. Madeline coborî repede din mașină și urcă în fugă scările, sub privirile lui amuzate. Când ajunse la ușă, Madeline se întoarse și-i făcu un semn cu mâna, după care dispăru în grabă.

Mai târziu, în camera ei, Madeline refăcu în minte toată seara. Cum putea să-și explice bucuria pe care o simțea amintindu-și modul în care o privise Morton când se apropiase s-o sărute?

***

A doua zi dimineață, când trebui s-o viziteze pe doamna Sanders în timpul serviciului, Madeline se simți foarte stingherită.

– Am auzit că fiul meu ți-a făcut probleme ieri, spuse ea, întâmpinând-o cu un zâmbet foarte amabil. Mă tem că e întotdeauna, foarte tentat să se joace și să glumească. Nu trebuie să-l iei în serios, adăugă ea, fixând-o pe Madeline cu privirea.

– Nici n-aveam de gând să-l iau în serios, răspunse categoric Madeline.

– Eram sigură că îmi vei răspunde astfel, pentru că ești o fată inteligentă, spuse cu mulțumire în glas doamna Sanders. Să uităm această întâmplare, atunci.

Doamna Sanders ar fi fost cu siguranță foarte indispusă, dacă ar fi auzit conversația pe care Madeline o avu peste câteva minute cu doamna Loncini, care era o fire foarte caldă și avusese trei căsătorii oficiale, plus cine știe câte alte legături neoficiale, se gândi Madeline cu un surâs îngăduitor.

– Cum a continuat povestea ta romantică? spuse ea, imediat ce Madeline intră în salonul ei.

– Ce poveste?

– Cea cu sărutul din bucătărie, pe care ți l-a furat acel necunoscut.

– A, dar nu era un necunoscut, zâmbi Madeline. Ne cunoaștem, dar…

– A, atunci e într-adevăr o poveste romantică?

– Nu, nu, nu e nimic romantic în relația mea cu acest bărbat, se grăbi Madeline să pună lucrurile la punct.

– Atunci cred că ai pierdut o ocazie de a avea o legătură romantică, spuse cu regret doamna Loncini. Un bărbat cu un temperament atât de focos încât nu s-a putut abține și te-a sărutat în bucătărie, nu e unul pe care să-l pierzi. Păcat. Cred că ai o fire foarte rece, draga mea…

– Poate, dar vă rog să nu-i spuneți primului dumneavoastră soț, râse cu poftă Madeline, gândindu-se la cele povestite de doamna Loncini, când se văzuseră data trecută.

Viața mea e destul de complicată și așa, continuă ea să râdă, voioasă.

Zilele care urmară fură, într-adevăr mult mai relaxante, pentru că domnișoara Ardingley se părea că luase în considerare cuvintele frumoase pe care doctorul Lanyon le spusese despre ea.

Madeline era hotărâtă să-i mulțumească încă o dată, dar nu-l mai întâlnise de atunci.

În plus, o altă întâmplare neașteptată se produse într-una din dimineți.

În timpul vizitei obișnuite în salonul doamnei Sanders, aceasta o rugă pe Madeline să deschidă valiza cu care venise și să scoată de acolo cutia de bijuterii.

Madeline se supuse și doamna Sanders scoase la iveală o brățară cu diamante, desosebit de frumoasă:

– A fost darul soțului meu, când l-am născut pe Morton, spuse ea nostalgic.

– Oh, e foarte frumoasă, se entuziasmă Madeline.

– Da, e adevărat, și pe o mână tânără e într-adevăr o adevărată comoară. Aveam doar nouăsprezece ani când mi-a dăruit-o soțul meu. O păstrez pentru a o face cadou fetei cu care se va căsători Morton.

– Va fi o fată norocoasă, cu siguranță, răspunse Madeline zâmbind.

– Da, din mai multe puncte de vedere.

În acel moment, își făcu apariția în salon fiul ei, iar doamna Sanders ridică degetele cu care ținea brățara, pentru a o admira încă o dată.

– Tocmai îi spuneam domnișoarei Gill că abia aștept să fac acest cadou fetei cu care te vei căsători.

– Poate nu va exista niciodată o astfel de fată, spuse el, sărutându-și mama, după care îi aruncă Madelinei o privire atât de pătrunzătoare, încât aceasta păli.

– Oh, ba da, spuse doamna Sanders.

Se va găsi cu siguranță cineva din cercurile tale din Anglia.

– Da, poate, răspunse el, și-i făcu Madelinei cu ochiul.

Madeline surâse și se pregăti să plece, dar Morton o opri imediat:

– Domnișoară Gill, sper că vei veni și în următoarele zece zile s-o vezi pe mama, pentru că eu nu voi fi în oraș.

– Voi veni, bineînțeles, răspunse profesional Madeline, în timp ce doamna Sanders exclamă, surprinsă:

– Unde vei pleca, dragule?

– La casa de vacanță a lui Donald, aproape de muntele Laurentias.

Madeline știu că Morton o privea din nou, dar refuză să-i întâlnească privirea.

– Ah, sper că îți vei face timp și pentru verișoara ta. Cred că și ea e acolo acum, spuse doamna Sanders.

– Bineînțeles, și în weekend o vom invita și pe domnișoara Gill. Jude va fi încântată s-o cunoască.

– Pe domnișoara Gill? întrebă doamna Sanders în culmea surprizei, în timp ce Madeline se gândi că Morton își pierduse mințile.

– Da, va fi un prilej foarte bun pentru domnișoara Gill să vadă muntele Laurentias. Ce zici de asta, domnișoară Gill? întrebă Morton surâzând.

– E foarte drăguț din partea dumneavoastră, răspunse Madeline cu amabilitate, deși era vădit foarte încurcată, dar nu știu când voi avea un weekend liber și…

– Nu trebuie să fie neapărat un weekend, spuse Morton zâmbind.

– Morton, iubitule, interveni doamna Sanders, vom vorbi despre toate astea mai încolo. Nu trebuie s-o mai reții pe domnișoara Gill, acum. E foarte ocupată, întotdeauna, la ora asta.

– Da, e adevărat, chiar trebuie să plec, răspunse Madeline.

Probabil nu e în toate mințile, își spuse Madeline imediat ce se văzu pe coridor. Îmi place foarte mult la Laurentias, dar de ce a trebuit să-i vorbească mamei lui despre asta? De ce mi-a creat din nou probleme? De ce?!…

Apoi, dintr-o dată, realiză faptul că, dacă el vroia ca relația lor să se dezvolte, atunci într-adevăr era timpul ca mama sa să știe despre ea. Nu vor putea continua să se întâlnească în secret. Ar fi fost nu doar ridicol, ci și periculos. Oricum, doamna Sanders nu se va obișnui ușor cu ideea, își mai spuse Madeline și se concentră apoi pe problemele legate de munca ei.

Spre seară, Madeline se hotărî să facă niște cumpărături, așa că își propuse să meargă în câteva

magazine mari, aflate la oarecare distanță de acolo. În stația de autobuz, la un moment dat Madeline văzu o mașină foarte luxoasă care se opri chiar în fața ei. În momentul imediat următor, doctorul Lanyon scoase capul pe fereastră și-i spuse surâzând:

– Vrei să urci?… Merg și eu în oraș.

– Ah, mulțumesc foarte mult, domnule doctor, răspunse Madeline entuziasmată și deschise grăbită portiera. După ce se așeză pe scaunul de lângă el, Nat Lanyon porni din nou.

– Cum îți mai merge? întrebă el.

– Ah, a fost o poveste care m-a supărat foarte mult, dar vreau să vă mulțumesc încă o dată pentru cuvintele frumoase pe care le-ați spus despre mine domnișoarei Ardingley. N-am mai avut probleme, de atunci.

Doctorul Lanyon surâse din nou cu amabilitate, după care întrebă absolut neașteptat:

– Ce legătură a avut, exact, doamna Sanders cu toate acestea?

– Ah, doamna Sanders a avut tot timpul impresia că fiul dumneaei îmi acordă prea multă atenție și a încercat să se răzbune, cred, răspunse Madeline râzând.

– Și e adevărat? întrebă doctorul.

– Nu, nu chiar… Nu…

Doamna Sanders n-avea de fapt niciun motiv să vorbească așa.

– Draga mea, continuă doctorul după ce trecură de un stop… Nu am de gând să-ți dau sfaturi… Dar e mai bine să te ferești să intri în vizorul doamnei Sanders, pentru că suferă de o formă de isterie generată de gelozie, care de altfel a și dus-o la nevroză. Este foarte posesivă. Orice persoană care acaparează atenția fiului său devine dușmanul ei de moarte. Oricum, Morton Sanders este o persoană integră și este capabil să-și aibă singur de grijă.

– Atunci, nu trebuie să ne facem probleme, surâse Madeline.

– Nu-mi fac probleme pentru el, răspunse sec doctorul Lanyon, după care o întrebă brusc: Pot să te las aici? eu trebuie să fac la dreapta, acum.

– Ah, da, vă mulțumesc foarte mult, răspunse Madeline.

În acel moment, însă, Madeline simți că trebuie să întrebe neapărat ceva, așa încât își întoarse capul și-l privi pe doctorul Lanyon drept în ochi:

– Domnule doctor, ceea ce mi-ați spus trebuie să mă pună pe gânduri, nu-i așa? Ați vrut să mă atenționați…

– Poate nu e bine ce am făcut, dar am vrut să știi că orice fată care se simte atrasă de Morton Sanders trebuie să știe că va trebui să suporte și gelozia bolnăvicioasă a

mamei sale. Și pe cât de sigur sunt că Morton știe să se ferească el însuși de asta, sunt tot atât de sigur că nu știe s-o ferească pe fata de lângă el.

– Dar nu e cinstit din partea lui, răspunse Madeline amuzată, și de data asta chiar coborî.

– Poate, dar tocmai de aceea ți-am spus că situația poate fi periculoasă, replică doctorul Lanyon, scoțându-și capul pe fereastră. Personal, consider că acest caz e mai complicat decât orice operație aș fi nevoit să execut. Chiar și pe mine însămi.

După ce spuse toate acestea, Nat Lanyon flutură din mână, în timp ce pe buze îi apăru din nou surâsul lui fermecător, și demară.

Capitolul 6

Ca în mai toate spitalele, și la Dominion, seara, după orele de lucru, surorile se plimbau voioase dintr-o cameră în alta, dar Madeline prefera să se vadă doar cu Ruth și cu Eileen.

Ca de obicei, în seara aceea se adunară în camera Madelinei și aceasta le povesti despre invitația lui Morton Sanders în orașul în care locuia verișoara lui.

Ruth stătea liniștită pe scaunul de lângă fereastră, ținându-și cu eleganță pe genunchi mâinile care stârniseră întotdeauna admirația Madelinei.

Eileen și Madeline stăteau pe marginea patului, vorbind cu însuflețire, aproape în același timp.

– Bineînțeles că vei merge, spuse categoric Eileen.

Nu trebuie să ratezi o asemenea excursie pentru nimic în lume. E o ocazie extraordinară să vezi o parte a Canadei, vestită pentru frumusețea ei.

– N-am fost invitată, totuși, răspunse Madeline râzând. A fost doar o propunere, nu o invitație clară.

– Și nici nu vei fi, dacă doamna Sanders își va vârî nasul.

– Bineînțeles că va accepta și ea, ce tot spui acolo? interveni repede Ruth. Eu n-aș fi refuzat niciodată o astfel de invitație.

Madeline o privi îndelung pe Ruth.

– De ce ai spus asta, Ruth? întrebă Madeline. Crezi că doamna Sanders va avea ceva împotrivă să fiu invitată să fac această excursie?

– Eu gândesc întotdeauna de două ori înainte de a acționa. Gelozia doamnei Sanders poate fi periculoasă.

– Doctorul Lanyon mi-a spus astăzi același lucru, declară Madeline.

– Doctorul Lanyon? întrebă Eileen cu interes. Dar tu mergi întotdeauna la el să-i ceri părerea cu privire la problemele tale personale? râse ea.

– Nu, spuse Madeline, puțin vexată. Dar m-a văzut în stația de autobuz când am vrut să merg în centru și m-a luat cu mașina. I-am mulțumit pentru intervenția lui din biroul domnișoarei Ardingley și astfel și-a amintit de

doamna Sanders, despre care mă auzise vorbind cu șefa mea. Așa se face că s-a gândit să-mi spună despre ea ceea ce mi-a spus Ruth.

Impresionată pentru un moment, Eileen tăcu. Apoi, spuse din nou:

– Mi se pare totuși absurd să iei în considerare gelozia doamnei Sanders și să refuzi excursia.

– Ah, dar insiști atât de mult cu acest subiect încât se pare că ești tu însăți interesată de această excursie, spuse Ruth râzând. Tu, Madeline, vrei să mergi?

– Foarte mult. N-am mai stat niciodată într-un loc atât de frumos. Un weekend petrecut într-o vilă luxoasă, pe malul unei ape, poate fi ceva extrem de interesant.

În acel moment însă, discuția se întrerupse, pentru că una dintre surori intră în cameră foarte grăbită, anunțând că Madeline e chemată la telefon.

Ca și altă dată, Morton era cel care o chemase.

– Am vorbit cu Donald și cu Judy. Sunt foarte încântați să te cunoască și vor să știe când vei putea veni. Trebuie să fixăm data acum.

– Dar… E dificil să vin, Morton, din cauza mamei tale. Ea e împotriva acestei idei și mă tem că…

– Nu e nicio problemă. Am vorbit cu ea și n-are nimic împotrivă…

– Ești sigur? Dacă e așa, sigur că n-am nimic împotrivă… Doar că nu vreau să fac nimic din ceea ce ar putea s-o supere.

– Nu, nu, e totul în regulă, o asigură Morton. E adevărat că uneori a fost puțin geloasă, știi cum sunt mamele. Dar încă înainte de a-i spune ceva în dimineața asta, mi-a vorbit foarte frumos despre tine și despre modul în care ai îngrijit-o pe vapor.

– Oh, Morton, ce minunat… Dacă invitația mai e încă valabilă, atunci voi putea veni vineri după-masă, după ce îmi voi termina serviciul.

– Vineri după-masă?… Atunci, va trebui să-mi schimb puțin planurile, pentru că intenționam să plec mâine dimineață. Așa, te voi aștepta și vom pleca împreună. Duminică seara te vei întoarce cu unul dintre șoferii care sunt angajați la Donald. Dacă nu e niciunul liber, atunci te voi aduce chiar eu.

– Ah, nu, nu vreau să-ți strici vacanța pentru mine, răspunse Madeline.

– Nu-ți face griji din pricina asta. Voi fi în fața scărilor de la intrarea surorilor vineri la ora trei și jumătate.

Madeline fu de acord și cu asta conversația lor luă sfârșit, iar ea se întoarse în camera ei cu sentimentul că lucrurile nu puteau fi mai simple decât așa.

Eileen fu entuziasmată când află de capitularea doamnei Sanders.

– Sper că e o capitulare definitivă, comentă Ruth.

Oricât ar fi părut de surprinzător, a doua zi dimineață doamna Sanders aduse prima vorba de călătoria Madelinei.

– Sper că te vei distra acolo, draga mea. În acest fel, eu și Morton vrem să ne arătăm recunoștința pentru grija cu care m-ai înconjurat pe vapor.

– Oricine în locul meu ar fi făcut-o și nu trebuie să vă revanșați pentru ajutorul pe care vi l-am dat în timpul călătoriei cu vaporul. A fost o activitate absolut voluntară.

– Atunci, sper că verii noști vor ști să te facă să te simți bine, răspunse zâmbind doamna Sanders. Mi-aș fi dorit să fiu și eu acolo, acum, continuă ea cu un oftat.

– M-aș fi bucurat foarte mult dacă ar fi fost posibil, răspunse Madeline, sperând că Dumnezeu îi va ierta acest răspuns din pură politețe, care nu avea nicio legătură cu realitatea. Dar vă voi povesti totul cu lux de amănunte, când mă voi întoarce luni dimineață.

– Atunci, vei pleca în acest weekend?

– Da, răspunse Madeline zâmbind. Morton mă va lua de aici mâine dimineață, spuse Madeline, realizând imediat greșeala făcută. Vorbise despre Morton pentru prima dată

pe numele lui de botez, cu mama sa, iar reacția de surpriză a acesteia o făcu pe Madeline să-și spună că trebuia să fie mult mai atentă cum vorbește, pentru a nu și-o transforma pe doamna Sanders într-un dușman.

Astfel, toată acea zi și dimineața următoare, Madeline își măsură cu foarte multă grijă cuvintele și înțelese că reuși în momentul în care, vineri după orele de muncă, doamna Sanders o chemă în camera sa și-i spuse cu căldură:

– Draga mea, vrei să-mi dai caseta cu bijuterii? Vreau să te rog să faci ceva foarte special pentru mine.

Madeline luă caseta foarte frumoasă în formă de crocodil și i-o înmână doamnei Sanders. Înăuntrul casetei erau o serie întreagă de bijuterii, multe dintre ele doar cu pietre semiprețioase, dar toate lucrate cu foarte multă măiestrie .

Dintre toate acestea, doamna Sanders alese o broșă de aur, încrustată cu topazi și perle de cultură.

– Aș vrea să porti asta în weekend, spuse doamna Sanders, întinzând broșa spre Madeline .

– Ah, nu pot să primesc un lucru atât de scump, răspunse Madeline înroșindu-se. Nu, nu pot. E prea mult.

Madeline era pur și simplu incomodată de ideea de a primi din partea doamnei Sanders vreun semn de

prietenie, atâta timp cât nu simțea pentru această femeie niciun pic de afecțiune.

Dar doamna Sanders continuă să stea cu broșa întinsă, cu cel mai cuceritor zâmbet al ei.

– Te rog s-o primești, spuse ea, asta mă va asigura că ai uitat toate micile disensiuni dintre noi.

Madeline întinse mâna încet și luă broșa cu delicatețe.

– E un act de mare generozitate, vă mulțumesc, doamnă Sanders, dar nu era necesar să-mi faceți niciun cadou. Nu am nimic de iertat și n-am niciun fel de resentiment pentru cele petrecute în timpul voiajului.

– Nu? Sunt fericită să aud asta și voi fi foarte fericită să porți broșa mea. Acum, începu doamna Sanders pe un cu totul alt ton, vreau să iei un cadou pentru fiica lui Donald și a lui Judy, care te vor găzdui. Spunând acestea, doamna Sanders deschise un alt compartiment al casetei, dând la iveală o mulțime de alte bijuterii și mai valoroase, așezate cu eleganță pe catifeaua neagră.

– Aș vrea să-i dai asta, spuse doamna Sanders, luând cu grijă în mâini brățara pe care Madeline o admirase data trecută. Anne va împlini luna aceasta nouăsprezece ani și acest cadou o va bucura foarte mult.

Madeline rămase fără grai, dar tare ar fi vrut să-i dea brățara înapoi și să plece de acolo…

Acum înțelegea foarte bine de ce pusese la cale doamna Sanders toată această scenă.

Ei îi dăduse o broșă fără prea mare valoare, în schimb vroia să poarte pentru o altă fată, brățara pe care visase dintotdeauna s-o poarte viitoarea soție a lui Morton, care evident era de o valoare mult mai mare.

Mesajul era foarte clar. Doamna Sanders spusese astfel, fără niciun fel de cuvinte, tot ce avusese de spus, cu privire la relația ei cu Morton.

– Nu credeți că ar fi mult mai potrivit să-i înmâneze Annei chiar Morton această brățară? spuse Madeline foarte rece. Pur și simplu e foarte complicat pentru mine să-mi asum responsabilitatea unui lucru atât de valoros.

– Nu, spuse ea repede, dacă Morton îi va da el însuși această brățară, ar fi mult prea semnificativ, nu crezi? Țin foarte mult ca Anne să primească de la mine această brățară, de ziua ei de naștere. Vrei să mă ajuți în acest sens?

– Fără niciun fel de scrisoare din partea dumneavoastră?

– Nu. Transmite-i doar că e din partea mea, cu toată dragostea. Vrei să faci asta pentru mine?

– În mod sigur, nu, răspunse Madeline foarte hotărâtă. Nu îmi voi lua responsabilitatea unui astfel de cadou.

– Dar vei fi în mașina lui Morton, în siguranță, răspunse doamna Sanders, făcând ochii mari de surpriză.

Acest lucru era adevărat și Madeline se hotărî să renunțe să se lase afectată de gestul doamnei Sanders.

– Bine. Voi lua brățara și i-o voi înmâna Annei, din partea dumneavoastră.

– Mulțumesc, răspunse doamna Sanders, închizând caseta cu aerul cuiva care se pregătea de-acum să moară liniștit. Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

Madeline se străduia din răsputeri să nu izbucnească în fața acestei umilințe la adresa ei, atât de subtil elaborate.

– Nu doriți să încuiați din nou caseta și să mi-o dați s-o pun la loc? spuse Madeline cât de calm putu în acel moment.

– Nu, draga mea, vreau să aleg câteva bijuterii pentru alte surori de aici, față de care mă simt foarte îndatorată.

– Foarte bine. Eu trebuie să plec, acum. Mulțumesc foarte mult pentru broșă, spuse Madeline, în timp ce deprinderea bunelor maniere și sentimentul de mândrie dădeau o luptă teribilă în sufletul ei. Nu va reuși să poarte niciodată cu plăcere un lucru primit în asemenea condiții.

– Cu toată plăcerea, draga mea, spuse doamna Sanders cu un zâmbet dulce. A… Nu-i spune, te rog, lui Morton nimic din toate acestea.

Va considera că m-am amestecat în afacerile lui.

Madeline îi promise doamnei Sanders acest lucru, spunându-și în același timp că Morton avea dreptate să creadă că mama sa s-a amestecat în treburile lui.

– Să nu spui nimănui, de fapt, decât Annei, spuse pe un ton conspirativ doamna Sanders.

– Foarte bine, răspunse Madeline, străduindu-se să vorbească pe un ton politicos, dar promițându-și să nu lase această poveste să-i umbrească tot weekendul.

Poate va fi cel mai important weekend din viața mea de până acum, se gândi Madeline și nu-l voi strica intrând în toată această comedie. Cu toate acestea, își simți nervii întinși, în momentul în care urcă în mașina lui Morton, care venise la ora stabilită în fața intrării surorilor.

Încercă totuși să se relaxeze și în timp ce Morton îi punea valizele în portbagaj, zâmbind curtenitor în timp ce ea se așeză pe scaunul din dreapta șoferului, își jură să facă în așa fel, încât să-i iasă din cap cu totul povestea cu bijuteriile.

– Cât avem de mers? întrebă Madeline după vreo douăzeci și cinci de mile, când ieșiseră de pe șoseaua pe care o văzuse la precedenta ieșire cu Morton.

– De aici, mai avem mai puțin de șaizeci de mile, răspunse Morton

– Sunt foarte bucuroasă că fac acest voiaj. Se spune că în locuri atât de frumoase te simți mai fericit să mergi încontinuu, decât să ajungi, dar eu voi fi fericită și să ajung, spuse Madeline zâmbind.

– Da, vom ajunge și te vei simți foarte bine, optimista și entuziasta mea Madeline. De aceea îmi place atât de mult să fiu cu tine.

Madeline tăcu. Morton recunoștea că-i place compania ei.

Atunci, de asta riscase să aibă o discuție violentă cu mama sa.

Privi tăcută pe fereastră satele prin care trecură. Câțiva dintre localnici le făcură prietenește cu mâna, în timp ce trecură pe lângă ei.

– E o țară frumoasă, spuse Madeline încet.

– Sper că vom avea un weekend frumos, răspunse Morton zâmbind.

Când ajunseră la familia Elliot, Madeline simți, într-adevăr, că va fi un weekend minunat.

Casa de care se apropiară era o combinație foarte reușită între stilul italian și cel al Lumii Noi, cu o vedere splendidă spre lac și spre munte, în același timp.

În parcarea semicirculară din fața casei erau deja două mașini și Morton opri în spatele lor.

După ce coborâră și se pregătiră să intre în casă, Madeline simți o emoție foarte specială.

Doamna Sanders avusese dreptate că era o petrecere de weekend acolo și Madeline se întrebă ce vor crede despre ea toți acești necunoscuți.

Fu însă primită cu mare căldură încă de la început.

Judy Elliott, frumoasă și proaspătă încă, în ciuda părului cărunt, îi strânse ambele mâini cu un zâmbet curtenitor:

– Draga mea, sunt atât de fericită că ai reușit să vii, spuse ea. Oricine vine din Anglia e bine primit aici și invitat să se simtă ca acasă. Permite-mi să te conduc în camera ta de la etaj… Sau, poate vrei să bei ceva, mai întâi.

Madeline răspunse că ar vrea să vadă mai întâi camera în care va fi cazată și urcă scările voioasă, în timp ce Judy o ținea încă de mână.

– M-am bucurat atât de mult că am fost invitată, spuse Madeline roșind puțin de emoție. M-am gândit că e frumos aici, dar realitatea întrece orice imaginație.

– E frumos, nu-i așa? răspunse Judy. Pentru mine este intr-adevăr cel mai plăcut loc din lume și nu l-aș schimba niciodată cu altul. Eu și Don ne-am căsătorit din dragoste și ne-am simți bine în orice loc de pe pământ, dar am fost

norocoși în ultimii ani și am reușit să construim această casă, de care suntem foarte mândri. Ar fi fost o prostie să nu profităm de faptul că am avut așa un mare noroc, nu-i așa?

– Da, e adevărat, spuse Madeline, simțind că deja o îndrăgea foarte mult pe femeia de lângă ea. Sunt foarte fericită pentru voi.

– Draga mea, spuse surâzând Judy Elliott, și o strânse amical de mână. Iată camera ta. M-am gândit că preferi una cu vedere spre lac.

Madeline rămase uluită locului, imediat ce intră, privind panorama extraordinară care îi intindea în fața ochilor atât muntele cât și lacul.

– E neînchipuit de frumos, exclamă Madeline. Dacă aș fi văzut doar aceste locuri din Canada și tot ar fi meritat să vin până aici.

– M-am gândit eu că vei fi încântată… E camera fiicei mele, Anne…

– Ah, dar nu vreau să-și schimbe locul din cauza mea.

– Dar n-a plecat din cauza ta, draga mea. A trebuit să-și viziteze niște prieteni la New York și se va întoarce abia în weekendul următor.

– Doamna Sanders mi-a vorbit foarte frumos despre ea și speram să fie aici în acest weekend, răspunse Madeline,

neaducând în discuție povestea cu brățara, dacă doamna Sanders îi ceruse în mod expres ca aceasta să-i fie înmânată direct Annei.

– Diana ți-a spus asta? Ce femeie nebună! Doar i-am spus în ultima mea scrisoare că Anne va fi în weekendul acesta la New York.

Madeline se gândi o clipă la tot acest puzzle construit de doamna Sanders și se întrebă dacă într-adevăr fusese posibil să uite că Anne nu va fi aici.

– Sper că vă veți întâlni când vei veni aici, data viitoare. Acum trebuie să te părăsesc, pentru că mai e doar o oră și jumătate până la cină. Vom ieși la o terasă, dar nu trebuie să te îmbraci în mod special pentru asta, spuse Judy.

Rămasă singură, Madeline privi pe fereastră apa limpede a lacului. Totul era atât de relaxant acolo… Totuși, ceva nu-i dădea pace… De ce făcuse doamna Sanders toată acea comedie atât de elaborată, cu bijuteriile?

Deși Judy îi spusese să nu se îmbrace deosebit, ce fată din lume n-ar fi făcut-o într-un cadru atât de special? Îmbrăcă așadar o rochie albă care contrasta atât de frumos cu părul ei negru și își accentuă puțin ochii.

– Ah, arăți minunat, spuse doamna Elliott când o văzu coborând scările. Vino să-ți prezint și ceilalți oaspeți.

Spune-mi, te rog, la ce spital lucrezi? Știu că Diana e internată la același spital, dar nu mi-a spus cum se numește. Am rugat-o, în ultima mea scrisoare, să-i spună lui Morton să te aducă și pe tine aici.

– La Dominion… E unul dintre…

– Știu, răspunse repede Judy. Ah, e și Nat, aici. Unul dintre cei mai faimoși doctori de acolo. Vino…

Și, în timp ce se apropiară de grupul de musafiri, Nat veni surâzând spre ele. Era surprins și amuzat deopotrivă și o privi pe Madeline cu una dintre expresiile lui cele mai fermecătoare.

Capitolul 7

– Văd că încă n-ai renunțat la obiceiul tău de a apărea în cele mai neașteptate locuri, spuse el, întinzându-i mâna. Nu știam că îi cunoști și tu pe prietenii mei…

– Tocmai i-am întâlnit pentru prima oară în viață, răspunse Madeline. Am venit cu Morton Sanders, spuse ea, arătând cu privirile spre cel care o adusese acolo și care tocmai se apropia.

Cei doi bărbați se salutară, ca două persoane care se întâlnesc deseori în aceleași cercuri și nu mai au să-și spună nimic special.

Atmosfera era foarte plăcută și Madeline îl privi cu căldură pe Don, care părea o persoană extrem de jovială și care, cu siguranță, își adora soția.

După câteva minute se duseră cu toții pe o terasă, unde, pe câteva mese, erau așezate fel de fel de feluri de mâncare care de care mai apetisante și prezentate în cele mai nonconformiste moduri.

– N-am mai avut niciodată o experiență de acest fel, spuse Madeline, entuziasmată de tot ceea ce vedea și se petrecea în jurul ei. Sunt foarte fericită că mă aflu în această atmosferă atât de veselă și de lipsită de convenienețe.

– Da, răspunse Morton, și el mai degajat de când ajunseseră acolo. Don și Judy știu, cu siguranță, cum să trăiască.

Apoi, Morton se apropie mai mult de ea și-i spuse foarte încet, astfel ca persoanele aflate lângă ei să nu poată auzi.

– Am uitat că doctorul Lanyon va fi și el prezent aici. E o problemă pentru tine?

– Ah, nu, deloc. Îmi e chiar foarte simpatic.

– Atunci e în regulă, mă temeam să nu-l vezi ca pe cineva care îți strică tot cheful de vacanță, pentru că îți amintește de serviciu.

– Nu-l asociez niciodată cu munca mea, pentru că la Dominion l-am văzut de prea puține ori, răspunse Madeline, privindu-l cu coada ochiului pe doctorul

Lanyon, care era angajat într-o conversație foarte animată cu gazda acelui eveniment.

Morton o privi lung și mohorât, displăcându-i total ideea ca atenția ei să fie atrasă de o altă persoană.

– Don a făcut de-a lungul timpului nenumărate donații pentru Dominion, așa l-a întâlnit pe doctorul Lanyon. Probabil că motivul prezenței sale aici, se datorează aceluiași fapt.

– Ah, ce interesant! răspunse Madeline, vădit impresionată de situație.

– Crezi? Ceea ce vreau să spun, este faptul că nu cred că doctorul Lanyon a venit aici pentru a-și consolida relațiile sociale.

– Dar nici nu cred că e nevoie de asta, pentru o personalitate ca doctorul Lanyon.

Trebuie să-ți mărturisesc faptul că am fost foarte impresionată de el încă de când l-am văzut pe vapor și nu știam cine este.

– Un mic Dumnezeu, făcu Morton o grimasă.

– Nu, n-am vrut să spun asta, dar, într-adevăr, foarte multă lume așteaptă de la el miracole. Se spune că dacă te operează doctorul Lanyon, nouăzeci și nouă la sută te poți considera deja vindecat.

– Chiar așa? răspunse Morton, ca și cum ar fi vrut să spună că îi ajunsese până peste cap acest subiect și nu mai vroia cu niciun chip să-l continue.

Se hotărârâ deci să se ridice de la masă și să meargă puțin mai aproape de apă.

– Morton, spuse Madeline, când se îndepărtară destul de ceilalți, sunt foarte fericită că m-ai invitat aici. Nu voi putea niciodată să-ți mulțumesc de-ajuns pentru asta, spuse Madeline aplecându-se peste balustrada terasei și oglindindu-se în apa lacului. Cred că e cel mai drăguț loc pe care l-am văzut vreodată.

– A fost o alegere pentru cea mai drăguță persoană pe care am întâlnit-o vreodată, replică el și-i atinse ușor mâna.

Madeline nu întoarse privirea, dar râse ușor, comentând cu ironie:

– Obișnuiești frecvent să aduci fete aici pentru a le spune astfel de cuvinte? După aceste cuvinte se lăsă o liniște atât de adâncă între ei, încât Madeline avu impresia că li se aud bătăile inimilor.

– De ce ești atât de neîncrezătoare? Parcă spuneai că eu sunt cel care nu crede în nimeni și-n nimic. Sper că îți mai amintești că în cele din urmă ți-am spus că eu cred în tine, răspunse Morton și o trase mai aproape de el.

– Ai spus doar că se pare că ai încredere în mine, nu că, într-adevăr, chiar crezi în mine. Îmi amintesc perfect.

– Ah, ești prea exactă. Nu te mulțumești cu faptul că m-ai făcut să spun ceva ce nicio altă femeie n-a auzit de la mine?

– Morton, te rog, nu vreau să-mi spui cuvinte frumoase sau să te gândești să faci dragoste cu mine, doar pentru că e o seară frumoasă și o atmosferă relaxantă.

Morton o apropie ușor de el și începu s-o sărute atât de incitant, încât Madeline nu putu să nu-i răspundă, cu o pasiune din care s-ar fi putut deduce că doar pentru asta a vrut să vină până în Canada.

Deodată se auziră pași foarte aproape de ei și Madeline încercă să se desprindă din îmbrățișare.

– Dragule, dă-mi drumul, spuse ea încet…

Își întoarse apoi capul și văzu că persoanele care se apropiau erau, nici mai mult, nici mai puțin decât stăpânul casei și doctorul Lanyon.

– Admirați apa lacului? întrebă Don, în timp ce doctorul Lanyon nu spuse nimic, mulțumindu-se să-i privească pătrunzător pe Morton și pe Madeline.

– Bineînțeles, replică Morton. Nu-mi spune că și voi ați venit pentru a face același lucru. Cred că sunteți deja foarte familiarizați cu priveliștea de aici, amândoi.

Don Elliott râse cu poftă.

– De fapt, făceam cam același lucru, pentru că intenționez să construiesc un centru de recuperare de partea cealaltă a lacului și vroiam să știu ce părere are despre asta Nat Lanyon.

– Ah, dar e o idee minunată, se entuziasmă Madeline, spre bucuria gazdei sale.

Nu cred că există vreo ființă umană care să nu-și recapete sănătatea în acest loc.

– E o idee remarcabilă, într-adevăr, spuse Nat Lanyon. Nu știu cât ar putea costa toate astea, dar de vreme ce există deja terenul, nu cred să fie o investiție care să întreacă posibilitățile tale, Don.

– Ah, ce minunat să fii aici soră medicală! exclamă Madeline.

– Atunci, vei fi soră aici în vitorul apropiat, spuse Nat Lanyon zâmbind.

– Va pleca în Anglia înainte de a fi gata acest spital, interveni iritat Morton.

– Cum poți să știi asta? Se pare că s-a îndrăgostit de Canada, răspunse doctorul Lanyon.

– Nu prea cred asta, răspunse, Morton. Apoi, întorcându-se spre Madeline, îi spuse foarte serios:

– Hai să mergem în casă. S-a făcut frig aici, declară el.

Madeline se uită cu ochi mari, când la Nat când la Morton, și se îndreptă încet, cu acesta din urmă, spre casă.

Nu mai reveniră la momentul romantic dinainte, dar dansară toată seara și se simțiră foarte bine împreună, în acel cerc atât de primitor și de ospitalier.

Mai târziu, în camera sa, Madeline refăcu în minte scena de dragoste de pe terasă și adormi gândindu-se că e în brațele lui Morton.

A doua zi dimineață se trezi voioasă de soarele care se oglindea în apa lacului și ieși să înoate, sperând că-l va întâlni pe Morton, deja acolo.

Se trezise totuși înaintea tuturor, așa că admiră priveliștea de una singură, bucurându-se ca un copil că era în acel loc atât de spectaculos.

Întâmplarea făcu în așa fel încât primul care veni alături de ea să fie Nat, nu Morton.

Nat se dovedi un înotător foarte bun și după câteva minute Madeline ieși din apă și se înveli în prosop, așezându-se fericită la soare, în timp ce admira dexteritatea cu care Nat Lanyon se mișca în apa îmbietoare.

După un timp, Nat se apropie de marginea terasei și-i strigă vesel:

– Ce faci? Nu intri din nou în apă?

– Nu, am stat deja destul, dar îmi place să văd cât de bine înotați dumneavoastră.

Nat se prinse de barele terasei cu brațele lui vânjoase și declară cu ironie în glas, dar cu un zâmbet absolut fermecător:

– Și eu am văzut un spectacol foarte interesant, ieri seară.

– A înotat cineva ieri seară? întrebă Madeline, făcându-se că nu pricepe unde bate el.

– Nu, a prins pești, râse el scurt.

– Ah, puteți să-mi spuneți mai exact?…

– Ei bine, te-am văzut… dar nu e, totuși, treaba mea. Cred că foarte rar se poate prinde un pește cu atâta ușurință, continuă sarcastic Nat Lanyon și porni să înoate în larg, în timp ce Madeline îl privi stingherită de acest răspuns, dar totuși amuzată.

După micul dejun, copios ca și cina din seara precedentă, plecară cu toții, cu mașinile, la Fish Hatchery, în provincia Sfântul Faustin și pe urmă la Mont Trembland, pentru masa de prânz.

La Hatchery, Madeline fu fascinată de grădinile publice, cu o floră extrem de variată.

Când Morton veni pentru a sta mai aproape de ea, Madeline îl întâmpină ridicându-și veselă mâinile spre el.

Morton o privi zâmbind și o prinse de mâini cu duioșie, strângându-i ușor degetele, fără ca gestul lui să poată fi observat, bineînțeles. Cu toate acestea, Madeline fu sigură că doctorului Nat Lanyon nu-i scăpă acest acces de tandrețe.

În timpul prânzului, Judy îi spuse surâzând:

– Totul e foarte special în Quebec, nu-i așa, draga mea?

– Totul e foarte special în acest weekend, preciză Madeline. Nici nu știu ce cuvinte să aleg pentru a descrie toate acestea în scrisorile pe care le voi trimite prietenilor mei de acasă.

– Cred că vor vrea cu toții să vină să vadă cu ochii lor, surâse Judy.

– Nu. Poate doar sora mea, dar ea e măritată acum și… Mi-a promis că va veni, înainte de a pleca, dar nu știu…

Ziua continuă în același ritm trepidant și Madeline nu mai avu ocazia de a sta aproape de Morton. Nu știa însă dacă să se bucure de acest fapt sau nu. Seara târziu, după cină, doctorul Lanyon se apropie de ea și o întrebă amical:

– Pot să te conduc mâine la spital? Am auzit că Morton va rămâne încă o perioadă aici, așa că voi fi bucuros să ne întoarcem împreună.

Madeline îi mulțumi pentru amabilitatea ofertei, dar când se uită spre Morton, acesta îi spuse cu răceală:

– Credeam că am stabilit, deja, că te voi conduce eu.

– Morton, nu vreau să-ți stric vacanța, ți-am mai spus asta.

– Poate nu mai vreau să rămân răspunse el.

– Dar nu e necesar să te deranjezi pentru mine. Doctorul Lanyon se întoarce oricum la Montreal, e normal, atunci, să merg cu el.

– Dacă așa crezi tu…

– Morton… râse ca un clinchet Madeline, nu fi prostuț… N-ai de ce să reacționezi așa…

– Promite-mi că nu vei fi atât de veselă cum ai fost cu mine, dacă pleci cu doctorul Lanyon.

– Ar fi imposibil să fiu la fel de veselă cu el, îl asigură Madeline.

Nu putu să nu observe gelozia lui, dar în același timp își spuse că gelozia era un sentiment foarte surprinzător pentru cineva atât de plin de succes ca Morton.

A doua zi, Madeline îl făcu însă să înțeleagă faptul că el era foarte important pentru ea, astfel încât buna lui dispoziție reapăru din nou și o invită să facă o plimbare cu barca pe lac.

Era totul atât de cald și de pasional împreună, încât Madeline uită că există Dominionul și ar fi vrut să rămână acolo cu el la nesfârșit.

Totuși, insistă să se întoarcă, pentru a-l mai găsi pe doctorul Lanyon în vederea plecării la Montreal.

– Nu înțeleg de ce te grăbești să pleci. Nu trebuie să dispari la miezul nopții ca Cenușăreasa, nu-i așa?

– Trebuie să-mi reiau serviciul mâine seară, știi foarte bine, iar doctorul Lanyon trebuie să plece azi devreme, pentru că mâine operează.

– E capabil să-și poarte singur de grijă, nu crezi?

– Dacă ai fi pacient, n-ai vrea să te opereze un medic obosit, nu-i așa, Morton?

– Nu știu, dar mi-ar plăcea să fiu îngrijit de o soră ca tine, zâmbi el. Se întoarseră totuși, și Madeline se grăbi să-și facă bagajele și să-și ia rămas-bun de la gazdele ei atât de speciale.

– Cine te va conduce? întrebă Judy. Morton sau Nat? Oricum, te mai așteptăm, spuse Judy. Poți veni cu Don, când va avea el treburi prin Montreal.

Madeline îi mulțumi din nou, apoi se întoarse spre Morton, care o trase puțin mai departe și o sărută cu o asemenea pasiune, încât Madeline începu să tremure.

Doctorul Lanyon, care era deja în mașină și o aștepta, privi scena cu un zâmbet sarcastic, abia perceptibil.

– Trebuie să plec, Morton, spuse ea, uitându-se cu disperare spre Lanyon.

– Lasă-l să aștepte, șopti Morton.

– Nu, nu pot, răspunse ea și se desprinse din îmbrățișare.

Nu putea să-l lase pe doctorul Lanyon să o aștepte, doar pentru senzațiile stranii de plăcere pe care le simțea când o săruta Morton.

– Gata? spuse doctorul în timp ce se întinse să-i deschidă portiera.

– Da, răspunse Madeline, și se grăbi să se așeze pe scaun lângă el, făcându-i în același timp semn de la revedere lui Morton, care o privea cu luare-aminte de la marginea scărilor.

Pentru câteva minute, nici doctorul, nici Madeline nu spuseră nimic. Ea privea tăcută pe fereastră, ca și cum ar fi fost foarte interesată de peisajul care se derula, iar Nat Lanyon se concentră asupra drumului.

Imediat ce ieșiră pe șoseaua principală, doctorul o întrebă, însă, destul de serios:

– Așadar, nu te-au speriat riscurile.

– Nu înțeleg, răspunse Madeline aruncându-i o privire, după care se lăsă din nou furată de spectacolul reliefului din fața ei.

– Nu? Credeam că ai înțeles ce ți-am spus cu câteva zile în urmă – sau poate nu crezi ceea ce spun eu– că prețul

unei relații apropiate cu Morton e în mod sigur gelozia furioasă a mamei sale.

Madeline se gândi în primul moment să-i spună să-și vadă de treburile lui, dar amintirea a ceea ce făcuse pentru ea până atunci o opri și, în schimb, spuse cu un zâmbet larg:

– Mama lui Morton știe că am venit aici și a fost de acord.

– Adevărat? întrebă el, neîncrezător și amuzat. Ești atât de sigură de asta?

– Da, spuse ea. În plus, pentru a șterge divergențele dintre noi, mi-a dat această broșă, continuă ea, arătând spre jacheta elegantă pe care o îmbrăcase pentru acea călătorie.

– Dragă domnișoară Gill, sper că realizezi ce înseamnă, de fapt, toate acestea…

– Ce vreți să spuneți?

– Chiar nu-ți dai seama de ce ți-a făcut acest dar?

– Oh, m-am gândit la un moment dat că a vrut doar să mă umilească, pentru că mi-a dat această broșă, după care mi-a cerut să îi aduc domnișoarei Anne o brățară extrem de prețioasă, răspunse Madeline scoțând cu grijă brățara din poșetă. Doctorul Lanyon o privi fără prea mult interes, apoi își ridică ochii spre Madeline.

– Da, e foarte frumoasă, spuse el, neutru.

– Da. N-a uitat să precizeze că păstra această brățară pentru viitoarea soție a fiului ei.

– Dar nu știa că Ann nu era aici? Toată lumea știe că e mai mult plecată.

– Cred că știa, pentru că mi-a spus să nu dau brățara altei persoane.

– Și n-ai vorbit despre asta cu nimeni? Nici măcar cu Morton?

– Nu.

– Oricum, cred că e mai bine că s-a întâmplat așa și-i duci brățara înapoi.

– Cred că da, fu de acord Madeline.

– Încă mai crezi că a meritat să riști?

– Domnule doctor… Ați intervenit pentru mine într-un moment foarte important din viața mea și vă sunt recunoscătoare pentru asta, dar relația mea cu Morton este o chestiune personală pe care nu cred că e cazul s-o comentez cu dumneavoastră. Nu e necesar să interveniți în viața mea privată.

– Am considerat că e foarte necesar, pentru că văd că ești încă un copil și e nevoie ca cineva să te ocrotească în fața unor oameni ca Morton.

– Credeți că aveți dreptul să-i judecați pe ceilalți?

– Câteodată, răspunse el zâmbind.

– Dacă sunteți un judecător atât de bun, cum se face că a eșuat atât de lamentabil relația dumneavoastră cu Clarissa? întrebă ea înfuriindu-se, deși realiză imediat că spusese ceva de neiertat.

Urmă o tăcere lungă, timp în care Madeline privi cu atenție mâinile lui Nat Lanyon, manevrând cu dexteritate volanul.

Erau cele mai frumoase și mai puternice mâini pe care le văzuse vreodată. Nu era de mirare că salvaseră atâtea vieți, până atunci. Totuși, se albiseră în acel moment ca în urma unei furii abia stăpânite, sau a unei emoții foarte puternice.

Într-un sfârșit, doctorul întrebă foarte rece:

– Ce știi despre Clarissa?

– Îmi pare rău pentru ceea ce am spus, răspunse ea încet, regretând sincer că abordase acest subiect… Dar… eu sunt sora Clarissei… Mă rog, sora ei vitregă…

– Înțeleg… Atunci, știi totul despre modul cum m-a tras pe sfoară…

– Nu… De fapt, nu privesc lucrurile în acest mod.

– Indiferent de cum vezi tu lucrurile, evidența rămâne aceeași. Pur și simplu m-a tras pe sfoară. Liniștea căzu peste ei din nou, rece și grea ca o piatră de moară…

– Domnule doctor… rupse Madeline tăcerea. Vă rog să mă iertați pentru ceea ce am spus.

– Draga mea, ai spus doar adevărul, răspunse el și Madeline simți că între ei se deschise o distanță de ere geologice…

– Dar…

– Vrei, te rog, să nu mai vorbești despre asta? Cel puțin cu mine.

Cred că le-ai spus deja totul colegelor tale și asta sper că îți este de-ajuns.

– Nu le-am spus nimic, răspunse indignată Madeline. Ce fel de fată mă credeți?

– Sora Clarissei, replică el. Acum se explică de ce am simțit nevoia să te protejez. Sper că Morton își va putea purta singur de grijă.

– Nu aveți dreptul să mă judecați astfel, doar pentru că sunt sora Clarissei.

De unde știți dacă am sau nu ceva în comun cu Clarissa?

– Nu știu, recunoscu el. Și te rog să mă ierți, dacă într-adevăr nu ai.

Restul călătoriei se desfășură în tăcere, deși Madeline încercă de nenumărate ori să prezinte scuze pentru ce spusese, dar cuvintele i se opriră de fiecare dată pe buze.

Când ajunseră la spital, Madeline murmură un la revedere scurt și plângăreț, iar doctorul îi răspunse rece, ca un străin.

Liniștea din holul spitalului aproape că o sperie pe Madeline când intră tristă și cu capul plecat. Probabil că toată lumea era deja în pat, se gândi Madeline și intră încet în camera sa. Nu avea pe nimeni cu care să vorbească, pentru a-și mai ușura sufletul… Ah, dacă ar fi găsit-o pe Eileen.

Atunci, Madeline observă că în camera prietenei sale ardea încă lumina și imediat după aceea, Eileen intră somnoroasă în baie.

– Iubito, spuse ea frecându-și ochii… Am încercat să stau trează până vii, dar îmi pierdusem speranța că te mai întorci până dimineață. Am avut o zi foarte grea și doamna Sanders ne-a creat o mulțime de probleme.

– Doamna Sanders? întrebă Madeline cu ochi mari. Din cauza mea, vrei să spui?

– Era ceva în legătură cu o brățară cu diamante… Știu că e ridicol, dar…

– Cu brățara?

Dar nu era cazul să-și facă probleme. I-am adus-o înapoi, spuse Madeline impacientată, scoțând repede brățara din poșetă.

– Atunci, ai luat-o într-adevăr? întrebă Eileen, în culmea surprizei și a indignării.

– De ce nu? întrebă Madeline punând brățara în lumină.

– Oh, pe toți sfinții, murmură Eileen. A spus că ai furat-o.

Capitolul 8

– A spus că am furat-o? întrebă Madeline roșie de furie, făcând câțiva pași înapoi… Ce tot spui acolo?… Ce a spus?… Ea mi-a dat-o!

– Ah, ți-a dat o brățară de o asemenea valoare?

– Ca să o duc nepoatei sale… Încetează să mă mai privești cu ochii ăștia, Eileen.

– Iartă-mă, dar nu știu ce să mai cred… Dacă ți-a dat-o ca s-o duci nepoatei sale, de ce te-ai întors cu ea?

– Pentru că nepoata ei nu era acolo.

– Înțeleg, spuse Eileen, nepărând să creadă nimic din cele spuse de Madeline.

– Nu știu ce a urmărit cu toată această poveste, declară mânioasă Madeline, trecându-și mâinile prin păr. Trebuie

s-o văd chiar acum pe domnișoara Ardingley, sau chiar pe domnișoara Onslow, pentru a pune lucrurile la punct.

– Nu poți acum, dragă… Toată lumea doarme. Oricum, Ruth mi-a spus că domnișoara Ardingley a declarat în fața doamnei Sanders că nu vrea să discute despre nicio problemă legată de vreuna dintre surorile ei, în lipsa acesteia.

– Ah, e o atitudine foarte înțeleaptă, deși de obicei nu procedează așa, răspunse Madeline mai mult pentru ea.

– Cred că nu s-a mai întâlnit cu o astfel de problemă niciodată în cariera ei, comentă Eileen… Madeline … Spui că doamna Sanders a pus la cale această poveste?

– Bineînțeles…

– Vreau să spun… Nu e nimic adevărat?

– Sigur că nu… Doamna Sanders mi-a dat brățara și m-a rugat să nu mai vorbesc cu nimeni despre asta.

– De ce?

– După cum se vede, a făcut toate acestea pentru a mă umili. Sunt sigură că știa foarte bine că nepoata sa nu e acasă. De aceea mi-a spus să mă întorc cu brățara, dacă Anne nu e acolo.

– Astfel, brățara putea fi găsită asupra ta. Dar nici în mașină, când te-ai întors cu Morton la spital, nu ți-a venit ideea să-i vorbești despre asta?

– Nu m-am întors cu Morton. Am venit cu doctorul Lanyon.

– Cu doctorul Lanyon? Sfinte Sisoie, dar ce caută el în toată povestea asta? Pare să fie îngerul tău păzitor, exclamă Eileen. I-ai arătat brățara?

– Da.

– Și i-ai spus tot ce mi-ai spus mie?

– Mai mult sau mai puțin.

– Atunci, va trebui să-ți ia apărarea.

– Nu, răspunse Madeline pe un ton foarte categoric. Nu vreau să-i cer nimic.

– Dar, Madeline, ești într-o situație foarte dificilă… Trebuie să-ți ia cineva apărarea.

– Mă voi apăra singură. Am avut un fel de… conflict, precizează Madeline, nu pot să-i cer să intervină în favoarea mea.

– Ce tot spui acoloreplică Eileen. El e cel care te poate ajuta în această situație și trebuie să accepți.

– Nu. Voi spune adevărul și sper că va fi de-ajuns.

De fapt, nu credea nici ea însăși că va fi atât de simplu și, când Eileen se retrase în camera ei, Madeline căzu foarte serios pe gânduri.

Ce mult rău a putut să-i facă gelozia doamnei Sanders…

A doua zi dimineață, când o trezi soneria ceasului, Madeline pur și simplu refuză să creadă că problemele legate de brățară erau chiar atât de serioase. Se hotărî să se concentreze la ceea ce avea de făcut în ziua aceea, fără a se mai gândi la alte lucruri.

Puse totuși brățara în buzunarul halatului și se îndreptă, demnă, spre pavilionul privat.

Trecuseră câteva ore bune, în care Madeline fusese prinsă de rutina de zi cu zi, astfel că, în momentul în care o întâlni pentru prima oară în acea dimineață pe domnișoara Ardingley, nu putură vorbi despre nimic altceva în afara urgențelor de serviciu.

Spre după-amiază, însă, în timp ce se afla în salonul unui pacient, una dintre surori intră grăbită și-i spuse că e așteptată în biroul domnișoarei Ardingley.

Acum e-acum, se gândi Madeline, dar porni destul de calmă spre biroul domnișoarei Ardingley. Când bătu la ușa acesteia, simți că indiferent ce se va întâmpla, va trebui să nu se enerveze.

-Intră, spuse domnișoara Ardingley, care avea un dar special de a-și adapta vocea pentru fiecare situație.

-Aceasta e brățara despre care doamna Sanders spune că am furat-o, începu brusc Madeline. Mi-a dat-o chiar dumneaei, pentru a o înmâna nepoatei sale, dar…

– Așteaptă o clipă, răspunse domnișoara Ardingley și luă brățara cu o expresie vădită de dezaprobare față de gestul Madelinei, indiferent care va fi fost acesta. Pare să fie o poveste foarte încurcată pe care trebuie să vii și s-o repeți în fața doamnei Sanders. Trebuie însă să te previn că este într-o criză de isterie deosebit de gravă, așa încât va trebui să ai grijă cum vorbești.

Când intră în salonul doamnei Sanders, Madeline fu șocată de înfățișarea acestia. Ochii îi erau foarte încercănați și se observa foarte clar că plânsese mult în ultimul timp.

Deși își dăduse buzele cu ruj, ca de obicei, paloarea lor era foarte vizibilă, iar obrajii îi erau trași și lipsiți de culoare.

În momentul în care o văzu pe Madeline, exclamă cu o voce suferindă:

– Luați-o pe fata asta din fața mea! Îmi face rău s-o văd. A încercat să-l corupă pe fiul meu și după aceea mi-a furat brățara. Mă mir că nu-i e rușine să intre aici. Scoateți-o afară!

– Doamnă Sanders, spuse domnișoara Ardingley cu o voce extrem de caldă, spre uimirea Madelinei. Veți fi foarte fericită să auziți ceea ce vreau să vă spun. Brățara dumneavoastră a fost găsită.

– A fost găsită? întrebă doamna Sanders, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

– Domnișoara Gil a adus-o înapoi, pentru că…

– Atunci, ea a luat-o, așa cum am spus…Recunoaște că…

– N-am cum să recunosc ceea ce ați afirmat, doamnă Sanders, spuse Madeline încet, dar ferm, apropiindu-se de patul bolnavei.

– Încetează cu prostiile, o atenționă șoptit domnișoara Ardingley.

Madeline însă continuă, foarte atentă la tot ceea ce spune. Știți foarte bine că mi-ați dat dumneavoastră înșivă această brățară, vineri după-masă.

– Nu e adevărat! Nu e adevărat, repetă, plângând doamna Sanders. Acum mă acuză că aș fi o mincinoasă, când ea nu-i decât o hoață.

– Doamnă Sanders, interveni domnișoara Ardingley pe un ton liniștitor. Nimeni nu încearcă să vă acuze de nimic. Domnișoara Gill vrea doar să vă explice că e o greșeală la mijloc…

– Nu e vorba de nicio greșeală, ridică Madeline tonul, în timp ce domnișoara Ardingley o privea disperată.

– Vedeți, acum vă face pe dumneavoastră mincinoasă, spuse doamna Sanders. Nu știe ce să mai facă pentru a-și

salva pielea. Nu e demnă să lucreze într-un spital cu un asemenea renume. O voi reclama la Direcția spitalelor și la Guvern.

– Șeful Direcției spitalelor e chiar fratele meu, doamnă Sanders și sunt convinsă că v-ar sfătui să aplanați acest conflict.

– Eu nu mai am nimic de spus în plus. Această fată e o hoață și sunt convinsă că nu e la prima abatere de acest fel.

– Cred că nu ajungem nicăieri așa, îi spuse domnișoara Ardingley Madelinei. E mai bine să pleci.

Madeline ieși încet, simțind că are nevoie încă o dată de ajutorul doctorului Lanyon. Oh, de ce nu apărea, acum când vroia atât de mult să-i vorbească?

Poate era în biroul lui, se gândi Madeline.

O căută apoi pe Ruth, spunându-i cu disperare:

– Ruth, te rog, poți să-mi ții locul zece minute? Mă simt îngrozitor de rău.

– Dacă nu te simți bine, e mai indicat să notezi asta în raport și atunci nu mai e nicio problemă.

– Nu, nu e chiar atât de grav. Te rog, Ruth, doar zece minute.

– Nu vei face nicio prostie, nu-i așa?

– Nu, nu-ți face griji, răspunse Madeline, și începu să alerge pe coridoare ca o nebună. Dacă ar fi văzut-o cineva,

cu siguranță asta ar fi crezut. Madeline însă vroia să fie sigură că va rezolva ceea ce avea de gând la timp, pentru a se întoarce la îndatoririle ei.

Intră în grupul operator, dar avu impresia că nu va găsi niciodată ușa cu numele doctorului Lanyon.

Continuă să alerge, uitându-se-n stânga și-n dreapta, pentru că nu mai fusese niciodată în acel departament.

Nu este aici, se gândi disperată Madeline. Nu este aici!

Deodată însă, chiar la capătul culoarului, văzu scris cu litere de-o șchioapă:„Dr. N. Lanyon".

Fără să ezite, dar cu mâinile tremurând, Madeline bătu la ușă și auzi imediat vocea caldă a doctorului Lanyon.

– Intră.

Nat Lanyon stătea aplecat asupra hârtiilor lui și nu observă cine intră.

– Numai o clipă, domnișoară Murphy, spuse el, crezând că e secretara lui.

– Doctore Lanyon, spuse timid Madeline într-un târziu.

Nat Lanyon o privi surprins.

Dar nu era doctorul Lanyon pe care-l cunoscuse înainte de conflictul de ieri seară. Privirea lui rece și dură o îngheță pe Madeline.

– Ce naiba cauți aici? Credeam că lucrezi în pavilionul privat.

– Da, dar…

– Atunci, întoarce-te imediat acolo, spuse el și se ocupă din nou de hârtiile din fața lui.

– Am mari probleme cu doamna Sanders, care susține că i-am furat brățara și nu crede nimeni că nu e adevărat. V-am spus în mașină toată povestea și m-am gândit că m-ați putea ajuta.

– Domnișoară Gill, spuse el ridicându-se cu o expresie terifiantă. Peste zece minute voi opera un om care are doar treizeci la sută șanse să supraviețuiască. Cum îndrăznești să vii aici și să mă deranjezi cu mizeriile din viața dumitale privată? Pleacă imediat de aici și mulțumește-te cu faptul că nu-ți voi face raport. De ce crezi că mă voi amesteca în această problemă, când mi-am făcut datoria înainte, și te-am avertizat.

– Vă rog să mă iertați… M-ați ajutat acum câtva timp și am crezut că… vă rog să mă iertați…

Lacrimile îi umplură ochii instantaneu și vocea abia i se mai auzi, când repetă pentru a treia oară:

– Vă rog să mă iertați… spuse Madeline tremurând și apăsă pe clanță.

– Așteaptă! îi ordonă el.

Madeline se întoarse, cu ochii plini de lacrimi, și-l privi fără însă a-l mai putea vedea cu claritate.

Atunci, deși cu privirile spre ea, ridică receptorul, formă un număr și Madeline îl auzi spunând:

– Domnișoară Ardingley, doctorul Lanyon la telefon. Am auzit că ai niște probleme acolo cu doamna Sanders și domnișoara Gill, în legătură cu o brățară… Pot să-ți spun câte ceva despre povestea asta dacă ești drăguță să ne întâlnim după ce termin operațiile. Da. Imediat ce voi termina operațiile, voi veni în biroul dumitale. Mulțumesc.

După câteva momente, Nat Lanyon îi spuse Madelinei, fără s-o privească:

– Acum, întoarce-te la treaba dumitale și încearcă să te comporți la nivelul surorilor de aici.

– Domnule doctor… domnule doctor, repetă Madeline în culmea fericirii. Nici nu știu cum să vă mulțumesc…

– Atunci, n-o face… Și pentru numele lui Dumnezeu să nu te mai văd niciodată plângând. Mă enervează la culme. Adu-ți aminte că nimic nu scade mai mult moralul pacienților ca o soră cu ochii roșii de plâns.

Madeline plecă, dar se simți atât de singură, încât nici nu știa prea bine încotro s-o apuce.

Când ajunse pe holul departamentului său, Ruth o întâmpină cu un surâs:

– E mai bine, acum?

– Da, mult mai bine, răspunse ea.

– Iartă-mă că te întreb… E în legătură cu povestea aceea oribilă cu brățara, scornită de doamna Sanders? Încearcă să n-o iei în seamă.

În momentul acela, domnișoara Ardingley trimise după Madeline.

O aștepta, ca și data trecută, la biroul său, cu aceeași privire rece:

– Nu știu ce să mă mai fac cu toate aceste probleme pe care le creezi.

Tocmai am primit un telefon de la…

Se întrerupse, în stilul său caracteristic, pentru a mai aranja câteva lucruri pe masă.

– De la doctorul Lanyon, continuă ea. Mi-a spus că știe câte ceva despre povestea asta – deși nu-mi imaginez cum – și mi-a propus să nu iau nicio hotărâre mai înainte de a discuta cu el, după ce-și va termina operațiile.

– Da, domnișoară Ardingley…

Dacă doctorul Lanyon o va ajuta și de astă dată, va trebui să-i mulțumească pentru asta de mii de ori.

Se făcuse deja târziu și Madeline se temea că doctorul Lanyon nu va mai ajunge la întrevederea cu domnișoara Ardingley în timpul serviciului ei. Oricum, era sigură că nu va spune nimic împotriva ei.

După câteva minute, însă, doctorul Lanyon, apăru, obosit și palid, cum Madeline nu-l mai văzuse niciodată. Dacă o observă în capătul culoarului, nu dădu oricum niciun semn.

Trecuse aproape un sfert de oră de la intrarea doctorului Lanyon în biroul domnișoarei Ardingley, când Madeline fu chemată înăuntru.

– Aș putea să vorbesc eu cu domnișoara Gill? întrebă Nat Lanyon, a cărui voce era plină de energie chiar în acele momente, în care părea extrem de obosit.

– Vă rog, răspunse domnișoara Ardingley, a cărei admirație pentru doctorul Lanyon era foarte evidentă de fiecare dată.

– Foarte bine. Ar trebui să te așezi, domnișoară Gill, spuse Nat Lanyon, ne va lua ceva timp clarificarea acestei probleme.

Madeline o privi pe domnișoara Ardingley, care înclină ușor din cap, astfel că se așeză pe un scaun din apropiere.

– După cum știi, își întoarse doctorul capul spre șefa Madelinei, doamna Sanders este un caz tipic de gelozie patologică și domnișoara Gill a fost destul de imprudentă pentru a-i da apă la moară.

E adevărat, domnișoară Gill?

– Mă tem că da, domnule doctor.

– Vestea că domnișoara Gill își va petrece un weekend în compania fiului său era un dezastru, în asemenea caz.

– Numai o clipă, domnule doctor, spuse domnișoara Ardingley. Ai făcut asta? domnișoară Gill?

– Am acceptat invitația domnului Sanders de a cunoaște o parte foarte frumoasă a Canadei, replică Madeline și doamna Sanders nu părea să aibă nimic împotrivă. Nu vroiam să merg împotriva dorinței dumneaei. Doamna Sanders mi-a dăruit o broșă pentru a o ierta, spunea ea, pentru toate disensiunile care au existat între noi pe vapor. Apoi…

– Apoi, interveni doctorul Lanyon i-a înmânat brățara despre care vorbim pentru a i-o da nepoatei sale, în cazul în care aceasta ar fi fost prezentă acolo. Cum nepoata doamnei Sanders era plecată la New York, domnișoara Gill s-a întors la spital cu obiectul cu pricina, așa cum de altfel o sfătuise încă dinainte doamna Sanders.

– Înțeleg, spuse domnișoara Ardingley mutând un stilou dintr-o parte în cealaltă a mesei. Aș putea să știu cum aveți cunoștință de toate acestea, domnule Lanyon? Nu că m-ar interesa personal, dar…

– Aveți tot dreptul să întrebați, în acest caz… Întâmplarea a făcut să fiu și eu unul dintre oaspeții familiei care a organizat petrecerea, iar la întoarcere, domnișoara

Gill a acceptat să o aduc eu cu mașina, dacă tot aveam același drum, explică Nat Lanyon.

– Da… Asta înseamnă că doar mi-ați repetat povestea pe care domnișoara Gill v-a spus-o dumneavoastră.

– Bineînțeles, dar domnișoara Gill mi-a spus această poveste fără a ști că, între timp, doamna Sanders a declarat că brățara i-a fost furată. N-ar fi făcut-o, dacă ar fi intenționat să păstreze brățara.

– Nu, desigur, spuse domnișoara Ardingley punând stiloul în suportul din fața ei. Atunci, dumneavoastră considerați că toată povestea cu brățara se datorează geloziei patologice de care suferă doamna Sanders?

– Nu văd o altă explicație, răspunse doctorul Lanyon, aranjându-și părul cu un gest scurt și nervos. Având în vedere faptul că am cunoscut foarte bine familia domnișoarei Gill din Anglia, nu cred că poate fi acuzată de un fapt atât de necinstit.

– Sunt convinsă, spuse domnișoara Ardingley, adresându-i Madelinei un surâs cald, poate legat de faptul că doctorul Lanyon îi cunoștea familia. În ceea ce mă privește, lucrurile sunt foarte clare, acum. Nu pot prevedea care va fi reacția doamnei Sanders, dar…

– Voi merge s-o examinez, răspunse doctorul Lanyon, și se ridică în picioare.

– Starea ei nu e foarte bună în momentul de față.

– Voi vedea. Vreți să veniți și dumneavoastră cu mine?… Domnișoara Gill e mai bine să aștepte pe culoar… Voi lăsa ușa întredeschisă, pentru a putea auzi ce se petrece. Madeline nu avu bineînțeles nicio obiecție, și făcură exact cum le sfătuise Nat Lanyon.

***

– Doamnă Sanders, spuse doctorul Lanyon imediat ce intră în salonul dificilei paciente… Am venit să vă întreb cum vă simțiți și să vă spun că l-am văzut în acest weekend pe fiul dumneavoastră.

– Pe Morton? întrebă doamna Sanders, pe un ton mult mai bolnăvicios decât în dimineața acelei zile.

– Da. Am fost și eu invitat la verii dumneavoastră și am vrut să-i dăm Annei cadoul din partea dumneavoastră, dar, din păcate, era plecată la New York.

– Cadou?

– Da… Brățara pe care ați dat-o chiar dumneavoastră domnișoarei Gill pentru a o înmâna fiicei verilor dumneavoastră.

– V-a spus domnișoara Gill? Nu avea dreptul să vă spună nimic, am rugat-o în mod special…

Doamna Sanders se opri brusc, ca și cum cineva i-ar fi pus mâna pe gură.

Doctorul Lanyon spuse apoi foarte calm:

– Nu mai are importanță… Brățara e acum din nou la dumneavoastră și nu vom mai discuta această problemă.

După asta, doctorul Lanyon se întoarse spre domnișoara Ardingley și spuse răspicat:

– Mă tem că trebuie să plec, acum, pentru că n-am avut timp să-mi iau prânzul.

Domnișoara Ardingley murmură ceva în sensul că înțelege, după care doctorul Lanyon ieși pe coridor, închizând încet ușa salonului în urma lui.

– Mulțumesc… spuse Madeline, privindu-l cu recunoștință.

– Sper că ai avut un weekend interesant… În ceea ce mă privește, a fost într-adevăr…

Cu toată exasperarea sa, Madeline realiză tonul plin de umor al doctorului Lanyon și se gândi că această trăsătură a lui a atras-o întotdeauna în mod special.

Capitolul 9

– Cazul brățării furate a fost așadar rezolvat cu succes, spuse Eileen, intrând veselă în camera Madelinei, urmată de Ruth și de Madeline însăși.

– Aș fi vrut să fiu de față când a luat-o gura pe dinainte pe doamna Sanders, comentă Ruth, abia stăpânindu-și râsul.

– Și eu, răspunse Madeline cu un oftat de ușurare.

– Acum, vom ieși în oraș pentru o cină pe cinste și ne vei povesti totul din fir-a-păr, declară Ruth.

– Foarte bine, dar vom pleca abia peste jumătate de oră. Trebuie să mă odihnesc puțin, spuse Madeline întinzându-se pe pat. Mă simt ca și cum aș fi lucrat două zile fără întrerupere.

– Cred că doamna Sanders l-a dat gata până și pe doctorul Lanyon. Arăta foarte obosit când a părăsit pavilionul privat.

– Ah, nu, răspunse Madeline. A condus totul cu mână sigură, ca să spun așa… A avut însă înainte două operații și se pare că era îngrijorat din cauza pacienților lui.

– Dar de unde știi? Nu-mi spune că a discutat și problemele astea cu tine, replică Eileen.

– Nu, bineînțeles că nu, dar a menționat ceva despre toate acestea când m-am dus să-l caut în biroul lui.

– Cum ai avut curajul să deranjezi un medic cu problemele tale personale, înaintea unei operații, și mai ales pe doctorul Lanyon? întrebă Eileen înmărmurită.

– Am fost pur și simplu disperată, răspunse Madeline.

– Trebuie să știi că ai riscat foarte mult, interveni și Ruth în discuție. Dacă ar fi aflat cineva și ți-ar fi făcut raport, nu-ți spun ce te-ar fi așteptat.

– Știu, Ruth, dar dacă nu-i ceream să mă ajute în acel moment, nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine.

– Dar nu s-a înfuriat? întrebă curioasă, Eileen. Erai în timpul serviciului și cred că știa asta.

– Da, s-a înfuriat, la început. Dar când i-am explicat toată situația, a fost de acord să mă ajute.

– Ești grozavă, răspunse Eileen.

Oricare alta în locul tău ar fi pățit-o.

Madeline surâse din colțul gurii. Vedea și ea acum la ce se expusese.

– Poți să fii mulțumită, acum că s-a sfârșit totul cu bine, comentă Ruth. Să sperăm că se va liniști și doamna Sanders.

***

Madeline avu prilejul să constate curând că doamna Sanders, care știuse atât de bine să însceneze o situație foarte alambicată, știuse și să se prefacă, în cele din urmă, că nu se întâmplase nimic între ele și, la prima vizită pe care serviciul o obligă să i-o facă, o primi cu cel mai amabil surâs din lume.

Cu o singură excepție, nimeni din pavilionul privat nu mai pomeni de incidentul cu brățara. Această excepție fu doamna Loncini, care se pregătea să părăsească spitalul.

– Ce a fost toată acea poveste cu brățara furată? întrebă ea, curioasă, când o văzu pe Madeline intrând în camera ei, pentru a-și lua rămas-bun.

– Nu a fost furată, explică Madeline.

– Nu, desigur, am înțeles asta. E o modalitate foarte bună de a-ți face publicitate creând vâlvă în jurul tău. Dar cine e această doamnă și de ce a avut nevoie să-și facă publicitate?

– Brățara îi aparține doamnei Sanders și nu cred că are vreo legătură cu publicitatea, toată povestea ei.

– Dar dacă n-a avut nevoie să-și facă publicitate, de ce a susținut că i s-a furat o brățară de asemenea valoare? În final, n-a făcut decât să-și facă rău cu mâna ei.

– A fost o greșeală, răspunse Madeline pe un ton care lăsa să se înțeleagă foarte clar că nu mai vroia să continue această discuție.

– Nu înțeleg… Dacă motivul n-a fost publicitatea… Chiar nu știu ce rost a avut totul.

După această discuție, doamna Loncini îl prinse de braț pe soțul ei – Madeline se întrebă al câtelea – care o aștepta liniștit lângă ușă.

O sărută pe Madeline, apoi cu un la revedere sofisticat, ieși.

În următoarea săptămână, viața Madeline decursese fără nimic special și, astfel, avusese timp să trimită câteva scrisori familiei și prietenilor ei din Anglia.

Cel mai mult fusese preocupată de a-l descrie mamei sale vitrege pe doctorul Lanyon și modul în care acesta

intervenise pentru ea în toate situațiile în care fusese nevoie. Regret că i-am vorbit despre Clarissa, ar fi vrut să adauge, dar renunță.

Peste câteva zile, Madeline primi o scrisoare lungă din partea Clarissei, care se nimerise la mama sa în momentul în care ajunse scrisoarea Madelinei.

„ Am fost foarte surprinsă că ai vorbit atât de mult despre Nat Lanyon, scria ea. E într-adevăr atât de faimos? Cât despre zâmbetul lui atât de special pe care l-ai observat și tu, pot să te asigur că îmi dă încă multe momente de nostalgie, și în această perioadă în care sunt în conflict din ce în ce mai des cu soțul meu, mă întreb dacă am făcut bine că l-am părăsit…"

Madeline se bucură că sora sa nu era în Canada. În mod sigur ar fi fugit la Nat să se consoleze, se gândi ea.

Spre sfârșitul săptămânii, Eileen o anunță că va avea loc o sărbătoare locală, la care de obicei erau încălcate toate regulile de protocol între medici și surori, astfel că era singura perioadă din an în care doctorii își uitau titlurile și se purtau foarte amical cu surorile, râzând și dansând împreună.

– Pot veni și persoane din afară? întrebă Madeline.

– Da. Medicii căsătoriți vin cu soțiile, iar ceilalți, își aduc de obicei logodnicele.

Poți să-l inviți și tu pe Morton Sanders, dacă la asta te gândeai, spuse Eileen surâzând.

Chiar asta îi trecuse Madelinei prin minte, și se întrebă cum ar putea face…

– Da, îl voi întreba dacă e liber în acea seară.

Nu-l mai văzuse pe Morton din weekendul care-i crease atât de multe greutăți, dar o sunase în seara aceea pentru a o invita în oraș. La început, Madeline intenționă să-i vorbească despre problemele avute cu doamna Sanders, dar se simți atât de bine în preajma lui, încât până la urmă, renunță.

Totuși, în timp ce stăteau retrași în separeul restaurantului în care o invitase, Madeline îi mărturisi că-i spusese doctorului Lanyon că era sora vitregă a Clarissei.

– Chiar ai făcut asta? întrebă el, surprins.

Da, dar mă tem că n-a fost o idee prea bună, pentru că acum mă judecă în funcție de comportamentul Clarissei, fiind sora ei.

– Bun, exclamă Morton.

– Morton, se pare că nu-l prea înghiți pe doctorul Lanyon.

– N-aș putea spune că ne simpatizăm prea mult, răspunse el.

– Oricum, nu-mi convine că există cineva care se comportă cu răutate față de mine în spital, dar doctorul

Lanyon și-a schimbat complet atitudinea după ce i-am spus cine sunt.

– Dacă ai nevoie de cineva care să fie foarte rău cu tine, mă ofer, spuse Morton glumind.

– Nu când sunt în timpul orelor de serviciu, comentă Madeline râzând.

– Dar se pare că tu ești tot timpul prinsă cu problemele de serviciu.

– Vei avea ocazia să mă vezi în afara orelor de muncă, dacă vei accepta să vii la petrecerea care va fi în curând în sala de festivități a Dominionului.

– Să vin în calitate de partener al tău?

– Bineînțeles.

– Atunci desigur că voi veni, dar trebuie să-mi promiți că nu vei sta jumătate din timp cu Lanyon.

– Probabil nici nu va veni, nu e genul și, oricum, dacă va veni, nu uita că nu suntem în relații prea bune în această perioadă.

Înainte de a se despărți, hotărâseră deci că vor merge împreună la balul anual al celebrului așezământ.

Madeline începu să se gândească din ce în ce mai mult la serata dansantă a Dominionului. Se va îmbrăca desigur cu rochia ei gri de mătase, cu șalul roșu, și va purta poșeta de seară pe care o primise în dar de la doamna Loncini.

Cu trei zile înainte de petrecere însă, domnișoara Onslow o invită în biroul ei și-i spuse:

– Domnișoară Gill, știi că repartizarea dumitale în pavilionul privat a fost pe o perioadă determinată. E necesar să faci un circuit al departamentelor în perioada de practică, astfel că mâine vei lucra în departamentul numărul doi, pe lângă doctorul Lanyon și domnișoara Dennis, care e soră– șefă acolo. Pe doctorul Lanyon cred că îl cunoști deja.

– Da, răspunse Madeline, fericită că îl va vedea în sfârșit pe doctorul Lanyon în timpul operațiilor sale faimoase.

A doua zi dimineață, Madeline se prezentă, așadar, în blocul de operații indicat.

Stătu alături de doctorul Lanyon toată dimineața, urmărindu-i fascinată dexteritatea.

După ce se sfârșiră operațiile și-și dădură măștile jos, doctorul Lanyon o recunoscu surprins:

– Ai fost aici toată dimineața?

– Da, domnule doctor.

– Ultimul caz a fost foarte interesant, spuse el, spălându-și mâinile. Îți dai seama prin ce se deosebea de altele?

– Nu.

– Ei bine, spuse el.

Apoi, ca și cum și-ar fi adus aminte că nu sunt în termeni buni, continuă sec. Poți pleca…

– Dar spuneați ceva despre ultimul caz…

– N-am nimic de spus. Nu vorbesc despre aceste probleme cu orice soră se nimerește să fie prin preajmă, răspunse el și ieși grăbit.

Surpriza cea mai mare o constitui însă telefonul pe care i-l dădu Morton cu doar puțin timp înaintea balului.

– Nu te mai pot însoți, draga mea, la balul Dominionului, dar îți promit că vom merge în curând la un club din oraș și vom dansa până dimineața, doar noi doi.

– Dar nu e același lucru, spuse Madeline dezamăgită. Toți angajații Dominionului vor fi prezenți la acest bal și nu e frumos din partea mea să fac excepție.

– Îmi pare rău, iubito, dar sunt obligat să mă ocup de niște probleme de afaceri. Poți să mergi însoțită de altcineva.

– Voi vedea ce pot face acum, pe ultima sută de metri, răspunse Madeline, dar în adâncul inimii se simți foarte umilită.

Pe doctorul Lanyon nu-l mai întâlnise în ultimul timp și, de altfel, fusese repartizată în altă parte a spitalului. Cu toate acestea, joi fusese trimisă să ducă niște documente

în biroul lui Nat Lanyon. Acesta stătea la masa sa de lucru și se întreținea foarte amical cu secretara sa.

Madeline nu îndrăzni să le întrerupă conversația și așteptă ca el s-o observe, pentru a-i înmâna mapa adusă.

– Ah, domnișoară Gill, spuse doctorul. Ia loc. Am ceva de lucru foarte urgent, iartă-mă un moment.

Madeline îi întinse documentele, apoi se așeză și-l privi cu atenție… Nu era, desigur, ceea ce se cheamă îndeobște un bărbat frumos, dar avea un farmec absolut răpitor. Farmecul inteligenței, se gândi Madeline, în timp ce el cerceta hârtiile pe care i le adusese.

Câteva minute nu spuseră nimic nici unul nici altul, apoi doctorul își ridică din nou capul spre ea.

– Da? Ce este domnișoară Gill? întrebă el.

– Nimic, spuse Madeline înroșindu-se. Aștept doar comentariile dumneavoastră.

– Da? Păi, comentariile sunt că n-am nimic de comentat, zâmbi el. Cum ți se pare munca în acest departament?

Madeline fu foarte surprinsă de revenirea tonului lui prietenesc, dar se stăpâni și răspunse foarte calm și echilibrat:

– Îmi place foarte mult. E foarte dramatic și interesant ceea ce se petrece aici.

– Crezi? Am observat că ești o soră foarte pricepută, zâmbi el din nou.

– Oh, vă mulțumesc foarte mult… Credeam că nu aveți timp să observați ceva în timpul operațiilor, în afara problemelor legate de pacient.

– Mă rog, e mai mult o vedere de ansamblu, decât una particulară, spuse el pe un ton meditativ. Vei înțelege în curând ce vreau să spun. Trebuie să ai o atenție distributivă și să fii pregătit să faci față momentului următor indiferent ce îți aduce el.

Madeline se ridică și fu pe punctul să iasă salutând, când doctorul Lanyon o opri cu un surâs ușor sarcastic.

– Cred că la balul Dominionului vei merge însoțită de Morton Sanders, nu-i așa?

– Nu, răspunse Madeline cu ochii plecați.

– Ah, o nouă manevră a doamnei Sanders, presupun, răspunse doctorul.

– Nu, surâse Madeline. Stabiliserăm că vom merge împreună, dar e presat de niște probleme urgente de afaceri și nu mă mai poate însoți.

– Te-a refuzat, atunci, spuse plictisit doctorul.

– Nu, dar n-a mai putut să vină. M-a sunat aseară și mi-a spus.

– Atunci, ce vei face? E balul anual al Dominionului.

Nu poți lipsi.

– Mă tem că va trebui să lipsesc, pentru că nu cunosc pe nimeni altcineva.

– Atunci, e mai bine să mă însoțești pe mine, spuse el privind-o în ochi. Balul anual nu e un eveniment pe care să-l pierzi. E o experiență pe care e necesar s-o trăiești.

Voi veni să te iau din fața intrării surorilor, la ora opt.

Capitolul 10

– Iertați-mă, cred că n-am înțeles bine, spuse Madeline privindu-l cu ochii mari de uimire, după câteva momente în care fu incapabilă să rostească ceva.

– Am spus că atunci e mai bine să vii cu mine, răspunse doctorul Lanyon și, după o mică ezitare, continuă. De fapt… ar fi fost mai indicat să spun… Vrei să vii cu mine? surâse el. E o ocazie specială și consider că oricine trece pe la Dominion nu trebuie s-o scape.

– Păi… Nu știu… Vă mulțumesc foarte mult, spuse Madeline înroșindu-se de plăcere… Aș fi foarte fericită să vă însoțesc, dacă nu aveți un alt aranjament…

– N-am vrut să merg… Balurile nu mă interesează, în general… Dar dacă tu ești singură, m-am gândit să

mergem împreună, pentru că nu trebuie să lipsești de la acest eveniment, insistă el.

– Bineînțeles că mi-ar face o deosebită plăcere, răspunse Madeline, simțind că va fi mult mai interesant, decât dacă s-ar fi dus cu Morton.

– Atunci, e-n regulă. Voi veni să te iau la ora opt, spuse el și se întoarse la hârtiile de pe birou.

Madeline se îndepărtă după un salut șoptit și emoționat, și tot restul acelei dimineți lucră într-un extaz greu de stăpânit.

După orele de serviciu, câteva dintre fetele cu care legase o relație mai strânsă îi bătură la ușă să o întrebe dacă nu va merge cu ele la petrecerea din acea seară.

– Mulțumesc, spuse Madeline, dar doctorul Lanyon s-a oferit să mă însoțească.

– Doctorul Lanyon? întrebă surprinsă una dintre ele, în timp ce celelalte o priviră înmărmurite.

– Da. A trebuit să-i duc astăzi niște hârtii și m-a întrebat dacă voi merge la bal. Când a auzit că n-am partener pentru deseară, m-a întrebat dacă sunt de acord să mergem împreună. Eileen, care se apropiase și ea între timp, replică foarte curioasă:

– Așa, simplu… Domnișoară Gill, vrei să mergi cu mine la bal deseară?

– Nu, nu chiar așa, răspunse Madeline. Mi-a spus că nimeni care vine din Anglia nu trebuie să piardă acest eveniment, și atunci să mergem împreună.

– Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut vreodată la bal, interveni una dintre surori. Cum s-o fi schimbat atât de mult?

– Cred că e foarte amabil din partea lui că s-a gândit ca Madeline să nu piardă petrecerea doar pentru că nu avea cu cine să meargă, spuse și Ruth, care se opri din treburile ei și ascultă ce vorbesc fetele strânse buluc la ușa Madelinei.

După alte câteva replici de surpriză și de bucurie pentru Madeline, surorile se risipiră în vederea pregătirilor pentru marele eveniment.

Cu câteva minute înainte de ora fixată pentru întâlnirea cu doctorul Lanyon, Madeline era deja gata, deși cu doar o oră înainte se simțise atât de obosită, încât fu sigură că va renunța.

Se îmbrăcă însă ca în seara în care dansase cu Nat Lanyon pe vapor, purtând în plus poșeta de seară pe care i-o dăruise, probabil știind de festivitate, doamna Loncini.

La ora opt fără două minute, Madeline coborî cu grijă scările, în timp ce doctorul Lanyon, într-o ținută de seară ireproșabilă, deschise ușa de la intrarea surorilor.

– Ești foarte punctuală, spuse el zâmbind și adăugă privind-o din cap până-n picioare: Arăți superb…

– Oh, mulțumesc foarte mult, spuse ea, deși avea sentimentul că fusese doar un compliment de complezență. Decorat special pentru această ocazie, interiorul destinat acestui eveniment o impresionă cu totul pe Madeline. Dotat cu aer condiționat, fusese aranjat într-un mod foarte special, păstrând un echilibru perfect între veselie și sobrietate.

Invitații începuseră să sosească deja și unii dintre ei chiar se îndreptară spre ringul de dans.

Apoi directorul spitalului făcu turul sălii, dând mâna, respectuos, cu fiecare dintre cei prezenți.

După asta, Madeline și partenerul ei se îndreptară, împreună cu alte câteva perechi, spre ringul de dans.

Deși foarte emoționată, Madeline se gândi că, în fond, nu era nicio deosebire în a dansa cu doctorul Lanyon aici sau, cum deja o făcuse, pe vapor.

Dar curând simți că nu era tocmai același lucru, pentru că aici toată lumea întorcea capul după ei, comentând și analizându-i.

– Am primit o scrisoare de la Clarissa în după-masa aceasta, spuse doctorul Lanyon, când se ivi în sfârșit prilejul să poată vorbi mai liniștiți.

– De la Clarissa? făcu Madeline, nevenindu-i să creadă. Dar de ce?… Ce a determinat-o?

– Mi-a scris că i s-a părut ciudat că în scrisoarea ta ai vorbit atât de mult despre mine. Chiar, ce ai avut atât de mult de comentat despre persoana mea? întrebă el pe un ton destul de rece.

– Dar…

– Nu face fața asta, răspunse el. Cred că îți dai seama că suntem observați. Vreau să fii veselă, nu să arăți ca și cum te-aș fi bătut.

Madeline râse forțat.

– Dacă ați vrut să fiu veselă și drăguță, nu trebuia să-mi dați o veste bombă ca asta.

– De ce? Nu te așteptai ca ea să-mi spună?

– Nu i-am scris Clarissei. Scrisoarea a fost pentru Enid, mama mea vitregă, și nu i-am scris despre dumneavoastră, decât ca parte a în detaliilor referitoare la munca și viața mea de aici.

– A, sunt doar o parte din decor? Poate, răspunse el sarcastic.

– Nu știu din ce motive se afla Clarissa la mama mea vitregă în momentul în care aceasta a primit scrisoarea și, natural, a citit-o și ea.

Apoi tăcură, cu privirile spre orchestră.

– Foarte plauzibil, comentă el, într-un târziu.

– Doctore Lanyon, spuse Madeline furioasă… Cred că sunteți cel mai nesuferit om din lume.

Nat Lanyon continuă să privească, zâmbind politicos, în jurul său.

– Credeam că i-ai scris mamei tale vitrege doar pentru a o informa cât de atrăgător și de interesant sunt.

– Da. Așa credeam, până la schimbarea totală, din cauza faptului că sunt sora Clarissei.

– În parte, mi-am schimbat părerea despre tine din cauza Clarissei, e adevărat. Dar cum se face că ai fost de acord să vii la bal în compania celui mai antipatic bărbat pe care-l cunoști?

În acel moment, muzica încetă și Nat Lanyon o conduse la unul dintre fotoliile aflate lângă o fereastră deschisă.

Madeline crezu că discuțiile neplăcute se sfârșiseră cu asta, dar doctorul o întrebă, rămânând în picioare:

-Ce știi despre mine și despre Clarissa?

– La moartea tatălui meu, ne-a spus că va pleca în Canada să se mărite cu un doctor, așa că mi-a propus să vin aici soră medicală. Mi-a plăcut ideea și…iată-mă.

– Spune-mi… soțul ei e chiar așa de atractiv? întrebă Nat, curios.

– Nu atât de atractiv ca dumneavoastră.

– Ești foarte indicată să ridici moralul cuiva, râse doctorul Lanyon. Hai… povestește-mi despre rivalul meu, continuă degajat doctorul.

– Nu e genul meu, așa că…

– Vrei să spui că ai fi preferat să fiu eu cumnatul tău?

– Nu știu… Acum nu mai pot să mă gândesc la dumneavoastră în acești termeni.

– Atunci, în ce termeni poți? spuse amuzat Nat Lanyon.

– Vreau să spun doar că nu cred că aș fi putut să mă cert vreodată cu soțul actual al Clarissei, pentru că el nu m-ar fi judecat niciodată greșit.

Madeline nu și-ar fi închipuit până atunci că degetele doctorului Lanyon pot avea reacții spasmodice de nervi, dar în acel moment… realiză.

Deodată, fața lui se relaxă și-i spuse calm:

– Draga mea, îmi pare foarte rău că te-am judecat greșit.

– Să uităm toate acestea, domnule doctor, răspunse Madeline surâzând. Restul serii continuă într-o atmosferă relaxată și voioasă, fiind astfel una dintre cele mai interesante seri pe care le petrecuse vreodată în compania colegilor ei dintotdeauna.

– Habar n-are Sanders ce a pierdut refuzând să te însoțească aici, spuse Nat Lanyon, la un moment dat.

– Morton? Pur și simplu nu a putut, răspunse Madeline.

– Dar ce s-a întâmplat?

Madeline nu știu ce să răspundă și repetă cuvintele pe care i le spusese el la telefon, după care subiectul Morton fu încheiat.

Puțin după miezul nopții, doctorul Lanyon îi spuse Madelinei, cu seriozitate:

– Cred că trebuie să plecăm. La șapte trebuie să fii la serviciu, nu-i așa?

– Da.

– Si eu trebuie să operez la zece, așa că e mai bine să ne retragem.

Își luară la revedere așadar de la prietenii din jur și ieșiră.

În lumina caldă a lunii, Madeline spuse voioasă.

– Am început să mă simt ca acasă aici.

– Mă bucur, răspunse Nat Lanyon și o cuprinse de umeri.

Era un gest atât de neobișnuit ca o soră să fie îmbrățișată de un doctor, că Madeline înmărmuri, emoționată.

După asta, în fața intrării surorilor, Madeline își luă la revedere și intră grăbită înăuntru.

Cu asta, seara festivă a Madelinei luă sfârșit.

Nu și discuțiile despre ea, însă…

Persoane care nici măcar nu-i știau numele, vorbeau despre ea numind-o fata care-l însoțise la bal pe doctorul Lanyon. Devenise celebră, se gândi ea, amuzată.

Cât despre doctorul Lanyon, el nu făcu nicio diferență între ea și celelalte surori din spital, după evenimentul la care participaseră împreună.

Într-una din seri, după ce ieși cu Morton afară din oraș și-și luară rămas-bun cu un sărut lung și pasional, Eileen o așteptă în cameră cu o scrisoare în mână

– Ți-au scris de acasă, spuse ea vesel.

Madeline luă repede scrisoarea și citi totul cu multă atenție și emoție:

,, Draga mea, îi scria Enid, pregătește-te să-ți întâmpini familia. În trei săptămâni, vom fi acolo"…

***

Asta da veste, își spuse Madeline.

Enid îi scria despre Clarissa și căsătoria ei nefericită.

În circumstanțele care se iviseră, cel mai bine era pentru ele să petreacă o perioadă de timp în Canada. În

acest fel, separarea era mult mai justificată în ochii tuturor, iar Clarissa își putea rearanja viața, astfel.

Ce proastă am fost, se gândi Madeline privindu-se lung în oglindă. Tot ce i-am scris despre doctorul Lanyon…

Acum, n-avea decât să suporte consecințele.

A doua zi, îl căută pe doctorul Lanyon și-i spuse imediat ce intră în biroul lui:

– Am primit o scrisoare de la mama mea vitregă…

– Da? răspunse el amical. Totuși, iartă-mă, dar nu sunt interesat de aceste probleme ale tale.

– Poate era mai bine să nu vă spun.. Și să aveți o surpriză… Va veni și Clarissa.

– Mă bucur pentru tine… Stai puțin, continuă el ca și cum abia atunci ar fi realizat ce se întâmplă cu adevărat… Vrei să spui că va veni fără soțul ei?

– Da, va veni doar cu mama. Am înțeles că nu mai stă cu soțul ei.

– Vrei să spui că s-au despărțit?

– Temporar.

– Nu se poate. Traversarea oceanului e cea mai bună cale să scapi de cineva definitiv, spuse el sarcastic. Mulțumesc că m-ai anunțat.

Următoarele două săptămâni decurseră în mod obișnuit. Munca și întâlnirile cu Morton, din care

subiectul Lanyon fusese exclus din cauza replicilor pline de sarcasm pe care Morton Sanders le găsea întotdeauna foarte repede, când venea vorba despre vestitul medic.

Cu câteva zile înaintea sosirii familiei ei, Madeline fu nevoită să-l caute din nou pe doctorul Lanyon, în interes de serviciu.

– Deci, spuse el când o văzu intrând, când îți vor sosi rudele?

– Vineri. Sper că voi termina serviciul la timp pentru a le putea întâmpina la aeroport.

– Vroiam să te întreb asta ieri seară, la restaurant, dar ai plecat înainte de a reuși să ajung la tine.

– Nu v-am observat.

– Bineînțeles că nu. Erai prea preocupată să-l îmbrățișezi pe Morton.

– Așa credeți? Da, de fapt îmi place foarte mult să fiu cu el, recunoscu Madeline.

– Da, e mai bine că nu te-am deranjat…

– Dar..

– Nu face nimic…

***

Sosi și ziua de vineri, iar Madeline reuși să ajungă la timp la aeroport, după care le conduse pe cele două femei la hotel.

Clarissa era foarte schimbată și nu prea caldă cu ea, dar oricum, strălucitoare ca de obicei.

După câteva minute de flecăreli obișnuite în asemenea situații, Clarissa se întoarse brusc spre Madeline:

– Vrem să vedem cum te-ai aranjat aici, dragă. Vom merge acolo chiar acum…

În taxi, fuseră toate trei foarte volubile și Clarissa replică încet, dar cu căldură…

– Pare să te simți acasă, aici… Ce mai știi despre doctorul Lanyon?

– E foarte ocupat cu operațiile, spuse Madeline râzând.

Când ajunseră la spital, holul era plin de lume.

Imediat după ce intrară o întâlniră pe Ruth, și Madeline se grăbi să facă prezentările, dar Clarisse se întoarse entuziasmată în altă parte:

– Ah, Nat ce fericită sunt să te văd, iubitule, exclamă ea, îndreptându-se spre doctorul Lanyon care tocmai se apropia. Când își întoarse privirea, Madeline avu surpriza să constate că sora sa era deja în brațele vestitului chirurg și-l săruta cu pasiune, în fața întregului personal de la Dominion.

***

În următoarele zile, Madeline îl văzu mult mai des, în afara orelor de serviciu, pe doctorul Lanyon. În plus, avu ocazia să-l vadă într-o cu totul altă lumină.

Serile petrecute împreună în compania lui, a mamei sale vitrege și a Clarissei deveniră foarte apăsătoare pentru Madeline, care suporta cu greu excentricitățile Clarissei față de vestitul medic.

Atunci, începu să realizeze cât de mult îl iubea.

Avusese într-una din seri o discuție serioasă cu Morton, care se pregătea să plece în Anglia și care-i propusese să se întoarcă și ea.

– Poți lucra foarte bine într-un spital de acolo, afirmă el.

– Nu. Nu voi pleca din Canada. Lucrez pentru un doctor atât de celebru și am cele mai mari satisfacții profesionale din viața mea.

– Credeam că mă iubești, răspunse Morton în stilul său, jumătate serios, jumătate hazliu.

– Nu, nu te iubesc, Morton…

Țin la tine și mi-a făcut plăcere întotdeauna compania ta… dar nu te iubesc…

– Neașteptată surpriză, declară Morton…

– Sper să te mai văd înainte de a te întoarce în Anglia.

– Și eu sper că te vei răzgândi și te vei întoarce la Londra…

– La revedere, Morton, spuse Madeline…Am o zi foarte încărcată și trebuie să fiu la timp la serviciu, dar de astă dată nu vreau să mă conduci, adăugă ea și așteptă ca el să oprească, după care deschise grăbită portiera, fără a-l mai lăsa pe Morton să spună ceva.

Lacrimile îi inundară obrajii și se îndreptă încet spre stația de autobuz, pentru a ajunge la serviciu.

Se simțea ciudat… Îl iubea pe Nat Lanyon, care nici măcar nu o băga în seamă și care o iubea, după toate aparențele, pe Clarissa…

Va trebui să fie foarte puternică, pentru a putea trece peste toate acestea, își spuse ea, în timp ce se dădu câțiva pași înapoi din fața mașinii care oprise foarte aproape de ea…

– Pot să te conduc? întrebă doctorul Lanyon, scoțând capul pe fereastra mașinii elegante și puternice.

Madeline îl privi printre lacrimi și acceptă tăcută, așezându-se pe scaunul de lângă el…

– Unde vrei să mergem? întrebă doctorul, privind-o cu atenție.

– Oriunde, răspunse Madeline izbucnind de-a binelea în plâns…

– Dar ce s-a întâmplat din nou? Te-a supărat cu ceva Sanders?

– Morton? De ce credeți că plâng din cauza lui? Și apoi, de ce vă interesează viața mea personală, de vreme ce o iubiți pe Clarissa? întrebă Madeline printre sughițuri.

– Cine ți-a spus că o iubesc pe Clarissa, plângăcioasa mea dragă? Nu te-ai întrebat niciodată de ce am căutat atâtea ocazii să fiu în preajma ta?…

Madeline făcu ochii mari.

– De ce vă jucați acum cu mine?

– Pentru că n-ai realizat că te iubesc.

– Vă rog…

– Da, te iubesc din ziua în care ai venit să-mi ceri să-ți iau apărarea în fața domnișoarei Ardingley. De obicei nu-mi plac femeile care plâng, dar tu ai ceva special, în astfel de momente, surâse el…

– Vă rog, domnule doctor.

– Nat… Nat e numele meu …

Madeline se înroși ca focul. înainte de a răspunde, la rândul ei:

– Să nu-mi spuneți… Să nu-mi spui, se corectă ea, că ți-ai dat seama că și eu te iubesc…

– Toată lumea și-a dat seama de asta, răspunse el surâzând… Cât despre Clarissa, poți sta liniștită. Soțul ei tocmai a aterizat la Montreal.

– Cum? făcu surprinsă Madeline.

– Nu știai?

– Nu.

– Se pare că a ajuns la concluzia că nu poate trăi fără ea. Mi-a spus azi-dimineață mama ta vitregă, când le-am sunat în speranța că voi afla ceva despre cea mai dragă persoană din familia lor, surâse el din nou foarte larg…

– Ah, aș vrea să ieșim puțin din oraș, spuse brusc Madeline… Vreau să admir puțin munții acestei țări care mă face atât de fericită.

– Vom avea destul timp pentru toate astea… Seara aceasta e pentru a vorbi despre noi. Știai că despre Canada se spune că e țara unui viitor fericit pentru toți?

– E magnifică, replică Madeline fericită… sunt foarte fericită că am venit aici.

De-acum, va fi casa mea…

– Toată această țară și toți anii care ne stau în față vor fi doar pentru noi, iubita mea, replică doctorul cu o căldură neașteptată, prinzând-o de mână…

După asta, porniră amândoi spre spital, cu sentimentul că în seara aceea, cel puțin, nu doar Canada, ci întreaga lume era a lor…

Sfârșit